

ISSN 1334-4498

Sluga Božji DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature
Sluge Božjega

God. XXXVII. (2008.), 1 (142) • Cijena 10 kn

S raspetim
u Korizmi

Tajna križa

Obilježje
Antićeve
karizme

Egipatska pustolovina

Antićeve duboke želje

... Uvijek držite svoj pogled uprt na našega Propetoga Gospodina. Tamo nalazimo našu nebesku Majku Mariju i svetog oca Franu.

Što tu radi sveti otac Frano? On ljubi Propetu Ljubav, a Ona ga vuče i sjedinjuje sa sobom i sveti Otac postaje drugi Propet Isus. Ovu ljubav naš sveti Otac udahnjuje i nama pa nam svima veli: »*Ugleđajte se na mene kao i ja u Krista Isusa.*«

Obogaćen ovom božanskom ljubavlju on drugo ne zna nego Isusa i to Propetoga. Za Nj živi i od Njega živi i po Njemu živi i u Njemu živi. Svagdje ga gleda i nalazi i sve ga opominje i sjeća na Isusa. Vjeran glasu milosti sveti naš Otac Frano vjerno odgovara svakom poticaju i u svemu je vjeran prijatelj svoga Božanskog Zaručnika. Zato on gleda da u svemu najsavršenije nasljeđuje život Isusov i hoće da njegova djeca slijede poniznoga, siromašnoga, trpećeg Gospodina.

Mi smo djeca tako svetog Oca, koji nosi na sebi svete rane našega Gospodina. Uvijek zahvaljujući Božanskoj dobroti na toliko uzvišenom daru, molimo Božansko Srce da naše srce i naše duše prigne da se zaljube u život našega svetog Oca. Neka nas ta ljubav potakne da sve savršenije slijedimo krepoti svetog Oca.

Značajne krepoti svetog Oca Frane: poniznost, siromaštvo i sveta ljubav, neka budu i naše krepoti. Svako neka promisli kako se ima u ovim svetim krepostima bolje vježbati i nasljeđovati svetog Oca.

AP, II/47,14

Fr. Ante Antic

Uvodna riječ	3
Iz duhovne škole oca fra Ante	
S raspetim Isusom u korizmi	4
Čestitajmo si Uskrs u ljubavi o. Antića!	4
Sveta Korizma	
Pobožnost križu s ocem Antićem	5
Zov iz groba oca Antića	6
Pišu o fra Ante	
Tajna križa i otac Antić	7
Više Bogoljub nego Bogoslov	8
Karakteristične evanđeoske kreposti	8
Obilježje Antićeve karizma (4)	9
Antićevi dani	
Uz proslavljenu 90. obljetnicu svećeničkog ređenja o. Antića	11
Novaci na Visovcu zahvaljuju	12
Ocu Antiću – za Hrvate u Frankfurtu	12
Što se čulo po ocu Antiću na Miljevcima	13
O. Antić – zaštitnik djece i života u Kljacima	14
Prvi put Antić kod Hrvata u Rosenheimu	15
Otac Antić i slavlje sv. Luke u Otoku	16
Župa Bezgriješne i otac Antić u Crnici	18
Što su Konjevračani osjetili na "Antićevu danu"	18
Grački zavjet i sv. Roko s ocem Antićem	19
Za stvarnost Isusova života u duši	20
Hodočašće na Sinaj s ocem Antićem	21
Susreti i svjedočanstva	
Moji susreti s fra Antonom (2)	24
Iz bilježnice Nevenke Juračić (2)	25
Naši pokojnici	
Fra Matej Kuhar	26
Uslišanja – zahvale – preporuke	28
Iz Vicepostulature	29
Uz "Antićeve 2008."	30

God. XXXVIII. (2008.) Broj 1 (142)

Za sve što se u ovom glasilu ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista: Provincijalat Provincije Presvetog Otkupitelja

Trg Gaje Bulata 3 - 21000 Split

Osnivač lista: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35 - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik: Fra Vladimir Tadić

Telefon: (01) 46 60 031, tel./fax: (01) 4649793

Broj računa: 2390001-1100028072 (Hrvatska poštanska banka)

Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 10000 Zagreb

Lektor: Prof. Domagoj Grečl

Grafički i likovno uredio: Marijan Osman

Cijena ovom broju 10 kuna, Godišnja pretplata: za Hrvatsku 40 kuna, za Europu 10 eura.

Za prekomorske zemlje 15 USD

Tisk: DENONA Zagreb

ISSN 1334-4498

Ljubljeni čitatelji!

Ovaj broj našega DOA, a i vi s njime, ulazi u najozbiljnije i najotajstvenije vrijeme crkvene godine – u korizmu, vrijeme Kristove muke, križa, smrti, a i vrijeme pobjede nad grijehom, smrti po molitvi, pokori, obraćenju Bogu, kada ćemo kao štovatelji služe Božjega o. Antića i čitatelji glasila u dubokoj korizmi slaviti „Antićeve 2008.“, od 1. do 4. ožujka, tj. 43. obljetnicu njegove sveće smrti – Antićev rođendan za nebo.

Stoga po primjeru Sluge Božjeg uđimo u svetu korizmu, u pobjedu Kristova križa, muke i smrti – u područje Uskrsloga, koji nas ohrabruje: „Ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta! (Mt 28,20), a kod Krista kao i dobrog Antića nema mračka, nezadovoljstva, ni tjeskobnih brišta, ni opijenosti svijeta a ni zemnih zabluda i tmina, nego u svemu vlast život, pobjeda, sreća i slava Uskrslog pobjednika nad zlom i sotonom; nad svim ponorima koja muče čovječanstvo.

Ovaj broj DOA želi vas, svoje čitatelje, kako je često govorio dobrí i sveti otac Antić, putem Isusova križa voditi, i to ne samo do vrha Kalvarije – Golgotе, nego i do groba i slave Uskrsnuloga, o kome apostol naroda kliče: „Pobjeda iskapi smrt. Gdje je, smrti, pobjeda twoja? Gdje je, smrti, žalac twoj? Žalac je smrti grijeh, snaga je grijeha Zakon. A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!“ (1 Kor 15, 54b-57). Razmišljajmo o tome s ocem Antićem u napisu „S raspetim Isusom u korizmi“ koji nas želi obogatiti u Isusu, s Isusom i po Isusu, koji želi i hoće biti s nama u svim prigodama života, a donosimo i članke iz naših redovitih rubrika: „Pišu o fra Anti“, „Antićevi dani“, „Susreti i svjedočanstva“, „Uslišanja – zahvale – preporuke“ i „Iz Vicepostulature“, što mnogi čitatelji traže.

Ipak, neka nam sve ovo potvrdi naša korizmena pokora i molitva za naš duhovni preobražaj za proslavu „Antićeva 2008.“, kada se i nadamo da će i dragi Bog po sluzi svome Antiću stupiti u akciju kod njegovih štovatelja.

Svima želim blagoslovljenu i svetu korizmu i sretan Uskrs!

Urednik

S raspetim Isusom u korizmi

Kroz ove svete dane Tvoja će duša osjećati i bol i ljubav prema Božanskom Zaručniku svome. On će Te uvesti u tajnu svoje ljubavi i dat će Ti razumjeti koliko Mu je draga naša duša i koliko vrijedi. Ova Njegova ljubav traži da sve prezremo i ostavimo samo da nju postignemo.

Blago duši kojoj je Gospodin udijelio toliko dobročinstvo! Bez toga sve je u nama slabo, nestalno, promjenljivo i sve nesavršeno. Najviše se imamo truditi da stečemo ovo jedino blago, da ljubav Božja u nama u svemu ima prvenstvo i da je njoj sve drugo podložno.

U nama je zapreka, otpor savršenoj ljubavi. Zato nam treba borbe, svladavanja, predobivanja. Zato dragi Bog šalje na nas križe i kušnje da nas preko njih očisti i u nama digne zapreke svome djelovanju, svojoj ljubavi.

Pojedine godišnje dobi crkvene godine nose i posebne milosti za naš duhovni život, ako ih znamo iskoristiti. Gospodin je pripravan da nam podijeli svoje milosti, ako smo spremni i ponizni.

Zato u poniznosti i živoj vjeri prati Isusa kroz ove svete dane promatrujući, koliko samo možeš, Njegovu ljubav prema Tebi, Njegovu dobrotu i milosrde u Tvom životu. To će sve izazvati u Tebi nove i žive osjećaje zahvalnosti i ljubavi. Ti ćeš razumjeti kako je velik, dobar i neizmjerno milosrdan Gospodin, pa će Te milost prosvijetliti i napuniti pripravnošću i prezirom svega što Bog nije.

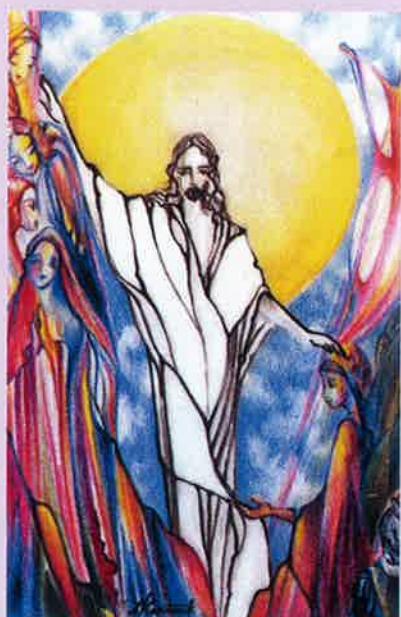
Pazi na pohode milosti. Čuvaj se naglosti i brzine, jer milost traži mir, posluh i ustrpljivost. Radi svoj posao i ne zadržavaj se u nepotrebnim mislima ili riječima. Posebno se čuvaj svega što se odnosi na ono što Tvoj posao nije.

AP, I/17,52

Fr. Ante Antić

Čestitajmo si Uskrs u ljubavi o. Antića!

Milost Uskrsnuća Gospodinova neka ispunja i prožima Vašu dušu!

Isus, Pobjednik smrti, pakla i grijeha, uvijek pobjeđivaо u Vama svojom ljubavlju i svojom milošću!

Milost svetog Uskrsnuća neka Vas vodi, čuva, rasvjetljuje, posvećuje i sjedinjuje s Božanskim Zaručnikom Isusom.

Sretan Vam Uskrs!

Dao božanski Spasitelj da uvijek slavite Uskrs u Vašoj duši. To znači: Neka uvijek u Vama pobjeđuje milost Duha Svetoga nad Vašom čudi, naravi, osjećajima; neka sveta volja Božja pobjeđuje nad Vašom ljudskom voljom. Neka sv. Pravila pobjeđuju u vama a ne Vaš duh, osjećaj, narav. Neka u Vama uvijek pobjeđuje ljubav Božja svaku naravnu, zemaljsku ljubav. Tada će uvijek biti Uskrs u Vašoj duši.

To vam je moja čestitka!

AP, II/43,4

Fr. Ante Antić

Pobožnost križu s ocem Antićem

Nema zacijelo kršćanskog svijeta u kojem ne bi bilo pobožnosti prema križu, muci i smrti Kristovoj, nema ni istinskog pravog kršćanskoga života u kojem se ne bi osjećala duboka ljubav i pobožnost Kristu Raspetome i Uskrslome. Nema ni vjere u čovjeku u čijoj kršćanskoj duši ne bi bio uzljubljen križ Kristov od prvog časa sv. krštenja; a i sva kršćanska mesta (gradovi, sela, crkve, oltari, domovi, obiteljske kuće, groblja, škole, bolnice, instituti...), kršćanske molitve, obredi, poslovi, radosti, uspjesi i neuspjesi, boli i smrti, kao i krajolici (brda, polja, putovi, raskrsnice...), kontinenti, zemlje obilježeni su sjajem i znakom Gospodinova presvetog križa.

No, ima li suvremeni današnji kršćanin veze s križom Kristovim? Ili je Kristov križ na Kalvariji kod tolikih kršćana danas, koji – nažalost – nose samo kršćansko ime, samo satelit koji se nikada nije uključio ili dotačao kršćanske vjere, života i uvjerenja, jer „mnogi žive“ –

svjedoči Novi zavjet – „*kao neprijatelji križa Kristova*“ (Fil 3,18). Ima, ima i ima! Svaki je čovjek po Kristovu križu, smrti i uskrsnuću spašen i otkupljen, a po krštenju je slika Kristova, koja uključuje i sličnost i poziv Kristov po njegovoj ljubavi i smrti na križu, kako i stoji napisano: „*On, trajni lik Božji... obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu... da se na име Isusovo prigne svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika. I svaki će jezik (čovjek) priznati: 'Isus Krist je Gospodin' na slavu Boga Oca*“ (Fil 2, 6a, 7b – 8a; 10–11).

– „*Jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu Puninu i po njemu uspostaviti – uspostavivši mir krvlju križa njegova – izmiriti sa sobom sve, bilo na zemlji, bilo na nebesima*“ (Kol 1,19–20).

Pa, zar u korizmi nismo s vjerom pozvani razumjeti i proniknuti i u one evanđeoske riječi: „*I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje u njemu ima život*

vječni. Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne“ (Iv 3,14–16). Možemo jednostavno reći da se po Očevoj volji Sin Božji i Sin Čovječji, Isus Krist, s najvećom božanskom voljom i ljubavlju dao „uzdignuti“, razapeti na križ, da svaki čovjek, očišćen i okupan vodom i krvlju kod svoga krštenja, koja je potekla iz njegova probodenog Božjega srca, ako vjeruje u njega i živi njegovo evanđelje, ima život vječni – tj. bit će spašen u vječnoj slavi i uskrsnuću „uzdignutog“ i raspetog Spasitelja na križu. U tojme je doista sveta korizma svakom čovjeku, napose kršćaninu, pravo i spasonosno vrijeme pobožnosti križu Kristovu.

Zato kod ovoga povlaštenog svetog vremena korizme, kao štovatelji sluge Božjega oca Antića, koji je uz ostale pobožnosti obavljao svakodnevno i pobožnost Puta križa, počujmo i prihvativimo njegove riječi brojnim pokornicima: „*S pomoću Božjom*

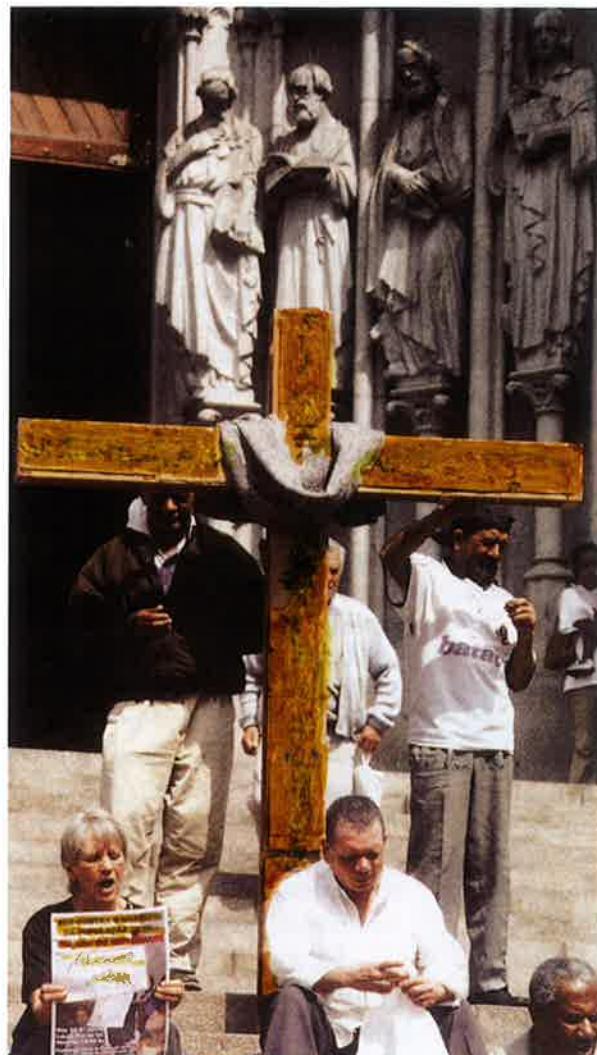

Naše majke i žene (2007.) nose križ ulicama Jeruzalema (Via Dolorosa – put bola), kuda je i Isus nosio svoj križ za naše spasenje

započeli smo sv. korizmu. Ovo je vrijeme sveto i spasonosno. Sveti Crkva hoće da se duhovno obnovimo i spremimo kako ćemo biti dostojni slaviti najveća otajstva našega spasenja. Zato moramo u duhu sv. Crkve ovo sveto vrijeme provesti i suojećati sa sv. Crkvom, s Božanskim Zaručnikom i našom nebeskom Majkom. Korizma je vrijeme duhovne obnove, duhovnog čišćenja, umiranja svemu što nije Kristovo, da s Njime uskrsnemo na novi život" (AP III/35). Možemo reći da je i naš dobri otac Antić jednostavno i najjednostavnijim svojim penitentima kazao i nabrojio po čemu nam je dužnost i poziv prionuti na pobožnosti križu Kristovu.

Tako kao kršćani i štovatelji Sluge Božjega i mi smo pozvani ući s vjerom, pokorom, molitvom i obraćenjem u korizmenu četrdesetnicu da bismo mogli uzdići svoj duh, dušu i život k božanskoj Kristovoj stvarnosti po pobožnostima muci, križu, bolima i ranama Isusa Krista na Putu križa za naše otkupljenje.

Fra Vladimir Tadić

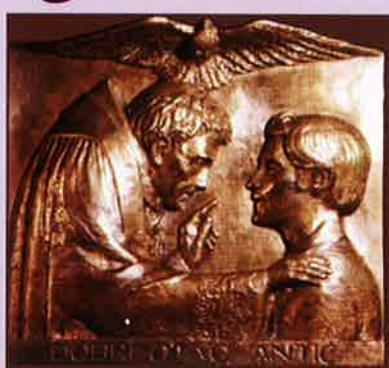
Što se suvremeni čovjek sve više klanja užicima svijeta po hedonističkom svjetonazoru života, to sve više krvari u ponor vlastitog besmisla; ne raspoznaće osobnu grešnost i ne razumije pobjedu i slavu križa. Zato je korizma Kristovim vjernicima intenzivno vrijeme duhovne obnove i oživljavanja vjerske svijesti za smisao intenzivnog posvećenja života

Zov iz groba oca Antića

Kako postići
svetost života?
Samo se otresi
svim zamama zemlje
da prigrliš
svjetlost križa.

I eto svetosti
života.

Kako uzljubiti
svoj križ?
Samo se potpuno
i svime zagledaj
u Krista
da ga beskrajno
uzljubiš srcem.

I eto uzljubljenja
svoga križa!

Kako postati
svjetlo svijeta?
Samo hoditi

u ozračju ljubavi
s dobrim djelima
žiça.
I eto si
svjetlo svijeta!

Kako biti na svijetu
rijeka milosti?
Samo se potpuno
utopiti u ocean Srca
da možeš beskrajno
služiti čovjeku.

I eto si rijeka
milosti!

AVT

Tajna križa i otac Antić

O. Ladislav Marković, OCD

Duši koja je ozbiljno započela svoj duhovni život, svoj duhovni uspon, svoju duhovnu borbu i svoj duhovni rad da dostigne savršenu dob Kristovu i bude slična Kristu, o. Ante preporučuje da živi „Životom svetoga križa i muke Kristove“.

Ta poruka ima veliku važnost u životu svakoga kršćanina, redovnika, redovnice, svećenika.

To je potvrda same Kristove poruke koja je objavljena na vrlo jednostavan ali efikasan način: „Ako tko želi ići za mnom, neka se odreće sama sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi“ (Mk 8,34). Isus otajstvo križa pretvara u uvjet vjernosti prema njemu i osiguranje preobraženja za vječnost.

Tu tajnu križa dobro je shvaćao i o. Ante pa ju je zato uvrstio među poruke posvećenja, a i sebi je već u duhovnim vježbama (XII. 1927.), još kao mlad redovnik, nametnuo odluku: „Voli više križ i trpljenje nego lak i ugoden život! Takav je život Isusa i Majke.“ A u takvoj je odluci i ustrajao tako da je na smrtnoj postelji mogao napisati: „Hvala dragom Bogu na posebnoj milosti da iz srca primam svaki križ i spremam sam s Gospodinom piti njegov kalež. Sve primam iz ruke Božje ... u svemu želim ispuniti volju Božju.“

Da je autor, dr. Marković, izvanredni isповједnik o. Ante Antića, gledao Slugu Božjeg na vrhuncu evanđeoskog života dokaz je njegova knjiga o ocu Antiću „Zaljubljenik sakramenta pomirenja“, mnogi članci, a i njegova posljednja oporuka s riječima: „Svakako mi je najdraža uspomena moga života milost što sam mogao biti isповједnikom o. Ante Antića, za kojega se već vodi proces u samome Rimu za proglašenje blaženim i svetim. O njemu sam pisao u puno navrata u raznim publikacijama.“

Katolički list „Zvonik“
Subotica, broj 7 (21) 1996.

Taj plan križa bio je plan, program života o. Ante od mlađih dana pa do smrti; isti plan predložio je duši gore spomenutoj, a predlagao je i drugim, sebi povjerenim dušama.

Motiv života i askeze križa bili su jasni o. Antiću, a to su:

1. Po križu se duša oslobođa ropstva grijeha, svome životu daje smisao, a svome postojanju ideal.

Potreba križa, potreba žrtve i odricanja izvire stoga prije svega iz stvarnosti grijeha, jer prisutnost grijeha u našem životu kompromitira upotrebu naših moći, oslabljuje naše sposobnosti, paralizira našu duhovnu aktivnost.

2. Motiv života askeze i križa jest uzvišenost cilja na koji je kršćanin pozvan, a to je usko sjedinjenje s Bogom, pobožanstvenje. To doživljavanje Božjih otajstava nije čin samo milosti, nego i vjerne suradnje s milošću, a ta suradnja jest askeza, žrtva, križ.

3. Daljnji motiv koji zahtijeva i opravdava život i askezu križa na kršćaninovu duhovnom putu jest suočenje Gospodinu našemu Isusu Kristu. A Krist kakav se očituje kršćaninu i kakva ga treba slijediti jest raspeti Krist. To potvrđuje apostol Pavao kada kaže: „... ne htjedoh među vama ništa drugo znati, osim Krista, i to raspetoga“ (1 Kor 2,2.).

Terezija Avilska, koju je o. Antić toliko štovao, reći će slično u vezi s križem i žrtvom: „Gospodine, ili trpjeti – ili umrijeti.“ A sv. Ivan od Križa: „Gospodine, želim trpjeti i biti prezren za Tebe.“

Nije ni Drugi vatikanski sa..., bor, odustao od te duhovnosti križa; samim pozivom sviju na svetost (LG 39) Koncil prihvata žrtvu i križ, jer bez toga nema svetosti, te među sredstva posvećenja ubraja samozataju i naslijedovanje Krista na putu križa (LG 42). Zato je poruka križa o. Antića koncilska i suvremena.

Od te tajne križa ne odustaje ni papa Ivan Pavao II. Tako, govoreći o križu, veli: „Križ je katedra, škola duhovnog života.“

Sve to, poslije sv. Pavla, Terezije i Ivana od Križa a prije II. vatikanskoga i Ivana Pavla II., o. Antić će izraziti svojim izvornim mislima: „Križ je najbolja škola kreposti ... knjiga svetosti ... hrana koju može podnijeti i bolesnik.“ Zato će i snažnim riječima poticati duše: „Znaj trpjeti!; „Ustraj na svome križu!“; „Primaj križ kao najveće blago iz ruku Božjih.“

Otajstvo križa u duhovnosti o. Antića moglo bi se svesti na njegove tri rečenice upućivane dušama: „Vaš ideal neka bude: Isus propeti! Vaš program: sveta volja Božja! Vaša škola: Križ, Euharistija, Evanđelje.“

Kroza sve pouke i savjete o. Ante tema križa provlači se kao zlatna nit.

VIŠE BOGOLJUB NEGO BOGOSLOV u čast i slavu ocu Anti Antiću

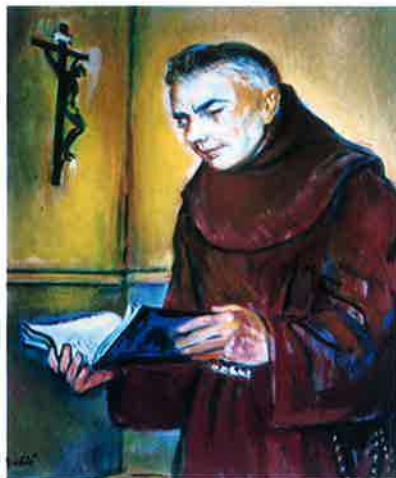
Bruno Bulić
akademski slikar

Sveci ili Božji ugodnici su geniji kreposti i vrlina – ljubavi spram STVORITELJA i Njegovih stvorenja.

Sveci ne moraju biti po rođenju nadareni i izuzetni od prosjeka ljudi.

Svetac je tko se srcem i umom čitav preda ljubavi Bogu i bližnjima, ostajući pri tome čedan i skroman, ne brojeći svoje zasluge i uspjehe. On je više Bogoljub nego Bogoslov. Iz svoje duše on postupno neumorno molitvom i duhovnim vježbama odstranjuje sve otrove i svladava sve zapreke što ga sprečavaju u savršenom naslijedovanju Krista.

Otac Ante je sebe smatrao za duhovno strašilo, nezadovoljan sam sa sobom, ali se uzdao u Božju milost i pomoć Djevice – Majke. Borio se sa svojom dušom kao Izrael s Gospodinom; to je ljubomorno skrivao. Usne su šutjele, da bi pustio srcu govoriti.

Bruno Bulić, akad. slikar, pokušao je i na portretima oslikati svoga duhovnog vodu i ispovjednika o. Antića (Vicepostulatura) kako je Sluga Božji svakodnevno i u svakoj dužnosti uzdizao svoj duh k najvišoj i božanskoj stvarnosti

Možda je poslije velikog Jeronima najdosljedniji pokornik u našim krajevima bio o. Ante Antić. Njegova nastojanja da izjednači duhovnost sjevera i juga

domovine najvrjednije je njegovo djelo. Upornošću, strpljivošću, a nadasve franjevačkom dobrotom vodio je, kao najuspješniji trener, svoje pulene kroz zasjede Zloga.

Razgovoru u četiri oka pretostavlja je dopisivanje. Osjećao se ništetnim i nedostojnim. Obarao je oči iz straha da se ne bi u njima vidi odsjev njegove bezazlene duše.

Bio je u svemu jasan, ljubazan i krotak. Bez frazeologije učenih knjiga i brbljavosti retoričara. – Bio je jednostavan, kao što je sve što je veliko istodobno i jednostavno.

Velika je čast našem Zagrebu što u svojim njedrima pohranjuje zemne ostatke toga velikog sina Hrvatske, sluge Božjega, a našega ljubljenog brata Ante Antića.

Oče Ante, moli za nas!

Karakteristične evandeoske kreposti

Što se krilo u tom jednostavnom, skromnom, povučenom, gotovo plašljivom redovniku; što je tako neodoljivo privlačilo k njemu?

Ono što sam doživio sâm, uvjeren sam da su doživjeli mnogi među prisutnima... Karakteristične evandeoske kreposti: djetinja jednostavnost, nehinjena poniznost i istinska dobrota tako su se neusiljeno i snažno odražavale iz njegova bića. To nije naučeno, to nije stečeno nekim asketskim metodama, to nije neka mukom stečena discipliniranost, nego nepatvoreni i spontani izljev nutrine koja je sva prožeta Kristovim duhom.

Dr. Ivan Kozelj, iz nadgrobnog govora kod ukopa o. Antića, 8. ožujka 1965.

OBILJEŽJE ANTIĆEVE KARIZME NJEGOVO SHVAĆANJE KRŠĆANSTVA (4)

Dr. Željko
Mardešić (Jukić)

O našem autoru, koji je jedan od najcjenjenijih hrvatskih katoličkih intelektualaca – znanstvenika, koji je kao pravnik najveći dio svoga života posvetio sociologiji religije, održan je znanstveni zbor, 27. studenoga 2007., na kojem je sudjelovalo više od dvadeset sociologa i teologa da u svojim predavanjima osvijetle s različitih gledišta lik i djelo dr. Željka Mardešića koji je više od godine dana proučavao život svetosti Sluge Božjega; neki su sociolozi nakon simpozija o dr. Mardešiću doista po njegovu primjeru zaželjeli upoznati i o. Antića.

(Nastavak iz prošlog broja)

Kršćanska podloga karizme o. Ante Antića

Izvan je svake dvojbe da o. Ante Antić nije bio filozof ili teolog. To dakako ne znači da nije mnogo čitao i volio knjigu. Naprotiv, iz njegovih je pisama vidljivo da je naručivao brojne knjige iz Rima, posebice od srubraće fra Ivana Jurića i fra Petra Čapkuna. Zanimala su ga najviše djela iz područja duhovnog bogoslovlja, životi svetaca i tekstovi što su ih napisali sami sveci. Poneki naslovi knjiga i imena pisaca mogu zavarati. Tako je o. Ante Antić molio da mu se posalje talijanski prijevod knjige *Der Herr* Romana Guardinija. Tko je knjigu čitao – usput rečeno ne baš najuspjeliju – znade da ona ne spada u filozofske ili teologische spise njemačkoga

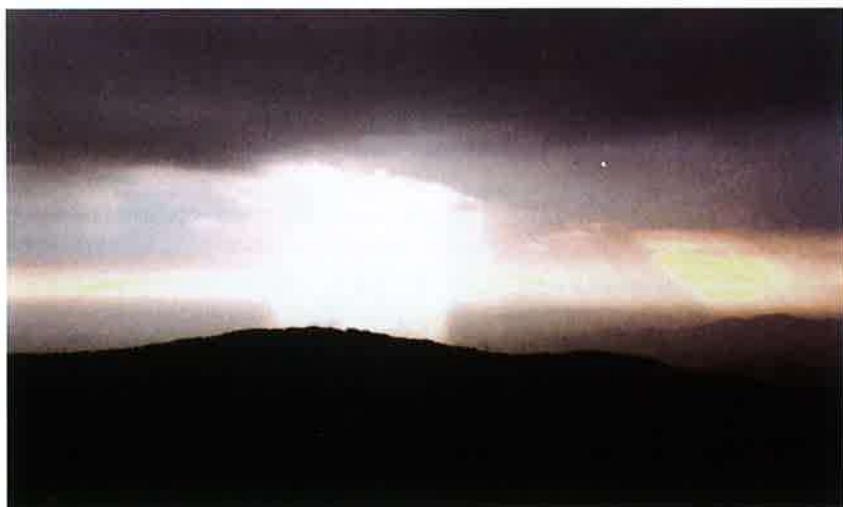
mislioca nego u rod blizak hagiografskoj literaturi.

Ako o. Ante Antić nije filozofski teolog i kiosmišljavao kršćanstvo – u smislu teorijskog bavljenja – ne znači da ga nije poznavao. Dapače, ostvarivao je kršćanstvo svakidašnjim životom i svojom slobodnom patnjom, što je najveći stupanj poznавanja jedne religije. Moram ovdje podsjetiti da je u ondašnjem Zagrebu pred četrdesetak godina bilo u optjecaju neko izrazito apologetsko i filozofsko – a tek je poslije došlo teologiski – kršćanstvo. Zato mi se moglo dogoditi da o o. Ante Antiću nikad ne čujem ni za ime, iako sam se mnogo kretao u svećeničkim i kršćanskim laičkim krugovima, što je valjda plaćanje danka utjecaju stanovite racio-

nalističke tradicije u Crkvi, koja je došla već iz starogrčke filozofije i rimskoga prava.

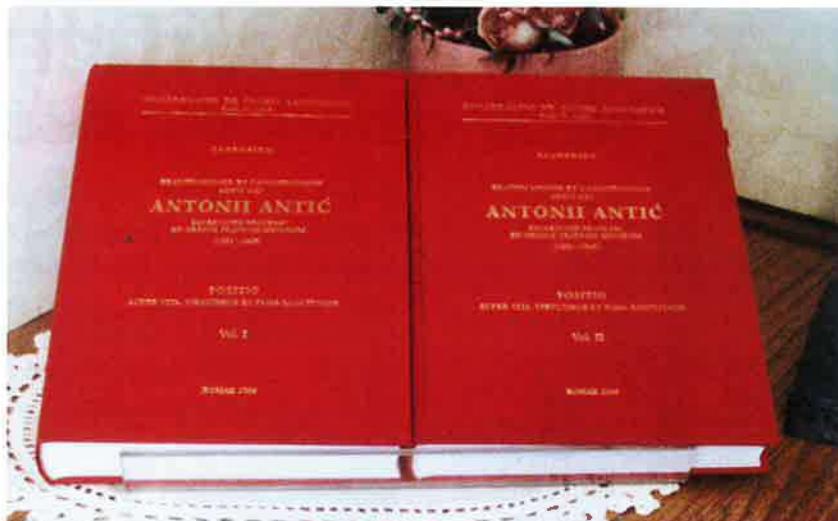
Nije nepoznato da se danas – za razliku od vremena nadmoći te tradičije – pod imenom kršćanstva svašta razumije: od redovnika zatvorenih u stroge klaguzure do svećenika teologije oslobođenja što su uzeli puške u ruke. Stoga je razložno pitati: Kakvo je kršćanstvo zastupao i živio naš o. Ante Antić? Iz pisma se uobičjuje prije svega jedno jako naglašeno osobno i društveno nezauzeto kršćanstvo kojeg, uostalom, već razgovijetno naslućuje u opisu njegove karizme, što smo je netom ocrtali.

Radi toga osobno naglašenog kršćanstva – koje je inače nepotkupljivom dosljednošću promicao – o. Ante Antić nije samo izbjegavao izravno utjecati na društvo nego se od društva uporno održao i branio, primjereni evanđeoskom savjetu da treba živjeti u svijetu, ali ne biti od svijeta. U našeg Sluge Božjega ostvarenje spomenutog načela može se pratiti na tri razine: u prostoru, vremenu i Crkvi. Da čovjek unaprijed ne zna stanovalite činjenice, ozbiljno bi se namučio tražiti u kojoj je to zemlji zapravo živio o. Ante Antić. U tisućama pisama – ako se isključe imena mesta u zagлавku ili na kraju teksta – nema ni traga oz-

nake prostora. I kad se spominju neka mjesta – kao Makarska, Zagreb, Samobor, Sinj, Tučepi, Visoko, Čitluk – biva to usputno i bez dublje sveze sa značenjem poruke pisma. Zato jedan od njegovih životopisaca s pravom zapoža: „O. Ante Antić zna svoje dužnosti. Gdje god došao, duše suposvudajednake: uvijek mnogo traže i pitaju. A on neštendimice daje.“

Za svjetovne znatiželjниke situacija će u pogledu vremena biti još nepovoljnija od one prostora. Uzalud ćemo se truditi doznati u koje je to doba živio o. Ante Antić i što se sve oko njega zbivalo. Ni o sebi, svojoj bližoj i daljoj rodbini nije nikad ništa govorio, primjerice, gdje se i kada rodio, koga ima, koliko braće i sestara. Još je manje otkrivaо kakve pojedinosti o njima, čime se recimo zanimaju, jesu li siromašni ili bogati. U njegovim brojnim pismima nema rata, revolucije, progona, žandara, partizana, talijanskih vojnika, četnika, domobrana; nema domagojevaca, križara, velikih crkvenih skupova, praznih političkih oduševljenja; nema ideologijā i povijesti. Jedino će u jednom pismu iz 1942. godine u *post scriptum* kratko zabilježiti o napadu partizana na samostan u Zastrogu, ali će zato nekoliko godina prije pitati: „*Zašto toliko zanimanje za politiku, za prolazne*

Ovom temeljnom djelu Svetе Kongregacije „*Positio super vita...*“ o ocu Antiću prethodile su tri knjige i slijedi posljednja o vjerojatnom čudu po zagovoru oca Antića

stvari, za taštinu?“ Ono o čemu naš dobri o. Ante Antić piše, moglo bi se dakle dogoditi bilo gdje na svijetu, svuda gdje ljudi pate i traže utjehu u Bogu. Za njega se sve bitno zbiva u duši, u duboku i suživljenu razgovoru dviju osoba pred Bogom i ništa više.

Usjećanjima fra Nikole Gabrića naišao sam na jednu zanimljivu sitnicu, gotovo bizarnе podudarnosti, ali znakovita značenja. Budući da ga nije privlačilo ono što se zbiva u svjetovnome svijetu, o. Ante Antić nije čitao novine. Koliko bilo čudno, posve je isto postupao i Ivan Merz, za koga se priča da je jednom o padu vlade u Beogradu doznao iz vatikanskog lista *L'Observatore Romano*, a ne iz nekih

zagrebačkih novina. Dakle, dva sveta čovjeka, dva istovjetna stajališta prema svjetovnom svijetu koje, priznajem, u današnjem sekulariziranom društvu mogu izgledati pretjeranim, ali se o njihovoj istini ne može dvojiti. Da ne bi bilo slučajne zabune, navedimo dvije posve jasne izjave našega Sluge Božjega. U jednom pismu iz 1950. godine doslovce savjetuje: „*Ne tražite doznati novosti, niti razgovarati o svjetovnim stvarima, o ratu*“, a u drugom iz 1942. godine piše: „*Što smeta da li ste u mraku ili svjetlosti, miru ili ratu, danu ili noći, najglavnije da ste vazda u Gospodinu.*“

(Kraj u idućem broju)

Ne sumnjati nikada u Božansku ljubav

Recite Isusu da ste spremni s Njime nositi križ pa bio koliko mu drago težak, mučan i dosadan. Neka u Vama vlada ljubav Propetoga i žalosne Majke! Iz ljubavi ne trpite na sebi pogreške. Iz ljubavi sve praštajte i sve trpite, jer ljubav sve podnosi, sve pobjeđuje, ona je jača nego smrt. Iz ljubavi molite, jer ljubeći molimo i moleći ljubimo. Ne sumnjajte nikada u Božansku ljubav jer je neizmjerna i Božja je vlastitost ljubiti i praštati. Pokažimo se uvijek vrijedni Božje ljubavi i milosrđa.

Vaše djelo neka bude djelo Marijino združeno zajedno sa žrtvom Isusovom za proslavu Božju i spas duša.

AP, II/24,61

Fra Ante Antić

Uz proslavljenu 90. obljetnicu svećeničkog ređenja o. Antića

Piše: Marija Mrša

Žurim se stoljetnim pločnicima, trotoarima i popucanim skalinama do stare i dobro poznate crkve i samostana sv. Lovre, rimskog đakona i mučenika za sv. vjedu, Isusa Krista i Crkvu, da stignem i proslavim sa svojim Šibenčanima 90. obljetnicu svećeničkoga svetog reda našega uskoro hrvatskog novog blaženika i sveca, dobrog oca Antića, koji je dječak moje i njegove Prvić Šepurine, pa uzorni i pobožni ministrant i pučkoškolac pitomog Zatona, zatim je postao uzorni sjeničtarac i gimnazijalac na franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju, uzor pravoj pobožnosti Majci Božjoj, Čudotvornoj Gospo Sinjskoj i umilni, skromni i živi ljljan u noviciatu – zipci serafina na Visovcu – na Krki, a potom, nakon novicijata, nastavio je svoje studije filozofije u Zaostrogu i teologiju u Makarskoj, te na kraju novi i mladi svećenik i misnik Božji, 29. srpnja 1917. kod sv. Lovre u Šibeniku.

Ove srpanjske nedjelje, 29. srpnja 2007., kada je žega u Krešimirovu Šibeniku krešila iznad 40 Celzijevih stupnjeva, dok smo se kroz kale i portune uspinjali sv. Lovri, a skupili smo se iz svih naših gradskih župa, u duši i srcu smo bili uzdignuti svećeničkom svetom redu i prvoj sv. misi našega dragog i dobrog Sluge Božjega čije su oči duše i srca – pred 90 godina – bile uprte u iste osjećaje i misli Presvetog Srca Isusova na glavnom oltaru te samostanske crkve, gdje se kroz cijeli mjesec lipanj najsvećanije slavi pobožnost Presvetom Srcu Isusovu sa svečanim sv. misama i izvanrednim propovjednicima. Bila je doista svima to nedjelja prevruća ali i izvanredno utješna, odmarajuća i uzdignuta k svetom ocu Antiću, koji je kod svog sv. ređenja prije 90. godina osjećao duboko sva svoja mladenačka stremljenja, pobožnosti, sv. mise, sakramente, oficije,

duhovne bezbrojne savjete, vježbe i djela ljubavi Božje za svakog čovjeka, pa smo i mi na ovoj proslavi s njime u nebu uzdizali glasove vjere i duše: „*I pristupit ću Božjem žrtveniku, Bogu radosti svojoj*“ (Ps 43,4a), jer i mi smo svi po sv. krštenju, kako je učio sv. apostol Petar, „*rod izabran, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještamo silna djela Onoga koji nas je pozvao iz tame k divnom svjetlu svojemu*“ (1 Pt 2,9), misleći i radojući se u vjeri kako je otac fra Ante po rukopoloženju našeg biskupa, mons. Luke Pappafave, postao svećenik „*dovijeka po redu Melkizedekovu*“ (Ps 110,4; Heb 5,6–17).

Tako nam je 90. obljetnica svetoga ređenja Sluge Božjega svima doista bila velika sreća i radost, jer je u svim vjernicima Šibenika odzvanjala onom srećom i slavom Božjom koja i nas vjernike Kristove ovdje u Krešimirovu gradu uzdiže u zemaljskoj stvarnosti, pa ne znam kakva nam ona bila, dok nas je veliki naš slavljenik sve radosno okupio u prepunoj crkvi sv. Lovre, posebno za sreću i radost njegovih najbližih iz obitelji i roda iz Zatona, Prvića, Zlarina, Zadra i Šibenika. Svi smo bili preradosni da je naš i Božji Sluga po svom svećeničkom pozivu, zvanju i djelovanju postigaopunoevandeoskosavršenstvo i poistovjećenje s Isusovim

svećenstvom i ostvario svetost života u ljubavi pred Bogom i ljudima.

Trebamo svi mi vjernici Šibenika o tome s najvećom radošću razgovarati i „*vikati na krovovima*“, dok se god uspinjemo stoljetnim stubištem prema sv. Lovri i njegovoj crkvi koja će postati i Šibeniku i okolicu svetište našeg uskoro novoga blaženika i sveca oca Antića.

I na kraju zahvalni smo o. gvardijanu sv. Lovre fra Mati Topiću koji nam je pozvao i doveo vicepostulatora iz Zagreba fra Vladimira Tadića da nam svojim propovijedanjem približi divni svetački lik kojeg se rodio i izrastao na šibenskom akvatoriju, kraju i biskupiji, što smo mogli svi upoznati po „Antićevim danima“ u gradu i okolini.

Povećajmo zato i svi naše žarče vjerničke molitve da nam Slugu Božjega Crkva što prije postavi na sve oltare zemlje kako bismo ga još većom ljubavlju mogli i još više štovati i po njegovu nebeskom zagovoru tražiti one prave milosti u našim ovim svim životnim, obiteljskim i društvenim poteškoćama i problemima.

Udjelio nam to Gospodin svima dok god volimo, ljubimo i služimo Crkvi i braći ljudima (svojim najbližima) kako je to činio naš otac Antić.

Crkva sv. Lovre u Šibeniku za 90. obljetnicu svećeničkog ređenja sluge Božjega oca Antića, makar bijaše nesnošljiva srpanjska vrućina, osvježila je Duhom Svetim brojne Šibenčane – štovatelje Antićeve svetosti

NOVACI NA VISOVCU ZAHVALJUJU

U povodu održanog „Antićeva dana“ kod franjevačkih novaka na Visovcu, gdje je i sluga Božji o. fra Ante 1911./12. bio u novicijatu, obukao franjevački habit i položio prve svoje sv. zavjete, javili su se sa zahvalnicom:

Mir i dobro!

Poštovani oče fra Vladimire, iskreno zahvaljujemo što ste 13. listopada 2007. godine posjetili naš franjevački i Antićev novicijat održavši nam predavanje o sluzi Božjem i našem fra Anti Antiću. Vaše predavanje nam je pomoglo da još bolje i jasnije upoznamo lik našega svetog subrata fra Ante. Kroz predavanje u kojem ste nam govorili o životu i djelovanju o. Ante shvatili smo da je njegova glavna i jedina zadaća bila pomoći za dobro i spas duša. To se može vidjeti i u onom njegovom pismu gdje Sluga Božji piše i traži: „Na vašoj duši neću niti smijem vidjeti grijeha. Hoću da ste

Visovački novaci bijahu suživljeni s predavanjem o. vicepostulatora koji je predstavio lik oca Antića kao novaka i sveca

uvijek u milosti Božjoj i po volji Božjoj.“

Slušajući vaše iskreno predavanje, duboko nam se urezala ona draga rečenica, kada ste rekli: „Ne zaboravite nikada, dragi novaci, da je u vašem no-

vicijatu živio svet čovjek – veliki svetac!“ Njegov život nam jasno ocrtava put kojim trebamo svaki dan ići – putem svetosti. Vjerujući da je naš dobri otac Antić u nebu već proslavljen, molimo svu milost da ga Bog proslavi i na zemlji. Neka Svetog Bog blagoslov i nagradi vaš trud. To vam od srca uz pozdrave žele franjevački novaci s Visovca.

Neka drage nam novake na putu u svećenički stalež trajno vodi, poučava i čuva Božji blagoslov i zagovor Majke Božje, sv. Franje i sluge Božjega oca Antića.

Ocu Antiću – za Hrvate u Frankfurtu

Autor iz Frankfurta na Majni prisjeća se naziva Hrvatske katoličke misije u čast sluge Božjega fra Ante Antića, komu zahvaljuje za uslišane molitve, a pjesmom se obraća i za sve probleme Hrvata u tujini.

Kad smo se odsvuda mi Hrvati na Majni,
U Frankfurt okupljati stali,
Domu tuđine naše ime smo dali,
Nazvan je DOBRI ANTIĆ, da nas čuva – brani.

Ante, svetac Božji, u priprosto halji,
S krepostima žića – u Isusu blažen,
U ljubavi svetoj – svakom stvoru otmjen,
Kod misnih slavlja svetošću nas voli.

Nazvan Dobri – Sveti – u hrvatskoj tuđini,
Blagoslov svima, umornim od boli.
Sve Hrvate svoje Božjim srcem grli,
Dijeleći milost i zdravlje, da Bogu budu vjerni.

Ti, dobri fra Ante, u hrvatskoj misiji na Majni,
Budi nam svima i ponos i dika,
Dok nam zvone zvona frankfurtskih zvonika,
Da slavimo Krista u vjeri – hrvatskoj visini.

Po tebi, o Sveče, sve nam duše lete
K nebeskoj slobodi hrvatskoga kraja,
Zovni nas zemne iz svog svetog raja,
Otkloni kušnje, čuj molitve svete!

Kažimir Barukčić

Što se čulo po ocu Antiću na Miljevcima

U sredini slike župnik fra Nediljko (lijevo) i fra Fran Samodol (Miljevčanac) bijahu znak i potpora svim Miljevčanima za „Antićev dan“ u župnoj crkvi Presvetog Imena Isusova

Župa Miljevci na veoma škrtoj i krškoj miljevačkoj visoravni sa svojih sedam sela radosno je sa svojim župnikom fra Nediljom Jukićem i mještaninom fra Franom Samodolom dočekala i proslavila u nedjelju 14. listopada „Antićev dan“ u obje lijepo i obnovljene crkve (Presvetog Imena Isusova u Drinovcima i u crkvi sv. Petra i Pavla u Širitovcima), a nekoć je župa pripadala Skradinskoj biskupiji i od 1830. Šibenskoj. „Antićev dan“ bio je i prigoda da se o. vicepostulator preko tihog župnika fra Nediljka i voljenog mještanina fra Frane bolje upozna s vjerom i poviješću župe koja je imala svojih i slavnih a i teških tragičnih vremena, o čemu svjedoče utvrde (Ključ na istočnom dijelu župe i Kamičak na zapadnom do bistrog Roškog slapa) kao i Domovinski obrambeni rat koji je nakon teških progona, paljenja i demoliranja crkava prvi započeo u miljevačkoj ofenzivi (1992.) oslobadati okupirana područja Hrvatske od srbočetni-

čkih i jugoslavenskih okupatora; od miljevačke užežene svijeće zapalio se (1993.) topli maestral Maslenice a i snažni olujni oblak (1995.) hrvatske Oluje. Tako su Miljevci bili blagozora kod obrambenog Domovinskog rata u oslobođenju tek ustanovljene Hrvatske, koju su četnici kao i jugonostalgičari željeli uništiti nametnutim i agresorskim ratom.

Miljevčani poslije sv. mise pred crkvom sv. Petra i Pavla u Širitovcima u srcima i dušama zadovoljni za „Antićev dan“

No, „Antićev dan“ u obnovljenim Miljevcima obnovio je prave i žive uspomene kod nedjeljnoga euharistijskog slavlja na slugu Božjega oca Antu Antića, koji je u svoje vrijeme kao visovački novak pripadao župi Miljevačkoj a poslije kao magistar i odgojitelj svećeničkih i redovničkih zvanja posjećivao je i župnika i obje crkve, gdje se u vjeri i velikoj poniznosti molio za vjerski život župe kao i za nova duhovna svećenička i redovnička zvanja, a iz župe ih je lijep broj bio u Antićevu vrijeme u prošlom stoljeću kada su na Miljevcima protuvjerske i komunističke vlasti maltretirali roditelje oduzimajući im zaposlenje u rudniku ako bi im sin ili kćer željeli postati svećenik, redovnik ili redovnica. I to se upravo čulo od više vjernika, jer im sinovi i danas žale da nisu u svećeničkom pozivu. Stoga smo kod „Antićeva dana“ molili i za nova duhovna zvanja, koja su najpotrebnija Crkvi i svijetu, a Sluga Božji je bio i ostao idealni primjer odgojitelja i molitelja za prava i obilna duhovna zvanja. Na tu nakanu trebali bismo se moliti zagovoru o. Antića na nebu.

Stoga se na kraju može reći da je „Antićev dan“ u Miljevcima bio uspješan i blagoslovljen, jer zaista Sluga Božji u svojoj svetosti i kreposti s neba dodiruje svakoga tko mu se preporuči i moli.

Suradnik s Krke

O. Antić – zaštitnik djece i života u Kljacima

U župi sv. Ilike u Kljacima, rapsprostranjena od Moseća do Svilaje, ostat će vjernicima nezaboravan „Antićev dan“ koji je mladi župnik fra Ilija Mikulić, a pastori-zira sela Kljaka, Umljanovića, Mirlović Polja i Čavoglave, s lju-bavlju i oduševljenjem pripremio u nedjelju 21. listopada za svoje vjernike da se upoznaju sa životom i djelovanjem služe Božjeg o. fra Antića. Iako je prohladna kiša i svilajska bura iz najudalje-nijih zaselaka vjernike spriječila na slavlje sv. mise, ipak se župska crkva – teško nastrandala od tisuća srbočetničkih granata – pred sve-to misno slavlje popunila i zagrijala s listopadskom pobožnošću koju je predmolio voljeni i mladi fra Ilija u svojoj obnovljenoj crkvi s uređenim okolišem – parkira-lištem, gdje se dovršava izgradnja mrtvačnice.

Zupljani koji župom pripa-daju Šibensko-kninskoj županiji, ipak su u većini okrenuti, žive i zaposleni su u Splitu te ne zabo-

ravljaju pitomost, ubavost i kra-sotu svoje župe u kojoj na svakom dijelu podižu nove lijepe, udobne i komforne kuće ili preuređuju stare, ali su, nažalost, rijetke one pred kojima se igraju djece – mla-di, osim u selu Čavoglave koje su kao cijela župa u nametnutom agresorskom ratu podnijeli teška stradanja – ubijanje i nisu se ni sekunde dali u ruke srbozločinci-ma. Za razliku od ostalih zase-laka, Čavoglave imaju djece, imaju hrabre očeve i majke koji vjeruju u život i žive za život, a taj veći broj djece u njima znak su poseb-noga Božjeg blagoslova i općeg napretka sela i obitelji, o čemu bi svaki kršćanin u braku trebao raz-mišljati pred Bogom i svojom sav-ješcu, jer oni i svi roditelji, ako nisu zagušeni i udavljeni mon-strumom nevjere, lagodnim životom i abortusom djece, veoma lako vide u rođenom i krštenom djetu ne samo svoju nego i Božju sliku. Oni su oni koji vje-ruju Isusovoj riječi: „I tko primi

Na listopadsku pobožnost i „Antićev dan“ dio okupljenih vjernika u župi sv. Ilike u Kljacima nisu zasmetali ni promrzlo nedjeljno jutro a ni hladna bura sa Svilaje

Nova crkva Hrvatskih mučenika u Čavoglavama (dio župe sv. Ilike u Kljacima), koja je u kamenu podignuta općekatoličkom vjerom i hr-vatskim rodoljubljem i zahvalom Bogu za slobodu Hrvatske, a čeka unutarnje radove, postat će veličanstvena, dostojanstvena i po-nosna kao mladenački koncerti popularnih pjesama Marka Perkovića Thompsona koji pjeva opće rodolju-bljevi ljubav svakog čovjeka i naro-da; a donator ovo svoje djelo poklanja Crkvi za sve mirotvorce i ljudе dobre volje diljem svijeta

jedno ovakvo (rođeno, malo) di-jete u moje ime, mene prima“ (Mt 18,5), a i pravi i kršćanski odgoj djece kod takvih obitelji puno je lakši i uspješniji; gdje je više dje-ce, tu je normalniji i bolji odgoj. Zaselak Čavoglave jedino ima u župi Kljaci redovnu osnovnu ško-lu, učiteljicu i vjeronauk, a pri koncu su u njoj i radovi velebne crkve Hrvatskih mučenika, kojoj je prvi inicijator i donator ek-straklasni naš rodoljubni pjevač gosp. Marko Perković Thompson kome se na koncert u prigodi hr-vatske Oluje slijevaju u Čavoglave deseci i deseci tisuća mladih su-dionika iskonske, rodoljubne i Thompsonove pjesme, slobode, mira i slave, a ne mržnje i zloće kako čifuti i protivnici svakog na-roda i pravde misle – zamišljaju.

Vjernici župe sv. Ilike u Kljacima su u nedjelju „Antićeva da-na“ dosta čuli i upoznali, a i sami su željeli da se o Sluzi Božjemu što više u propovijedi kaže, jer je želio da se svako začeto dijete rodi, raste i odgoji u zrelog čov-jeka, o čemu govori i onaj slučaj

jedne majke od koje je zagrebački ginekolog tražio da abortira dijete, a Antić je kad je osjetio nakanu majke pošao u kuhinju i donio joj veliki kuhinjski nož te istoj uzvišenim glasom kazao: „Evo, uzmi ovaj nož pa najprije zakolji mene i djecu koju si rodila, ako ćeš poslušati toga doktora...“ Ista je majka rodila posljednje i deveno dijete – sina. Po sluzi Božjem o. Antiću uzdišimo i živimo vjeru.

Prvi put Antić kod Hrvata u Rosenheimu

Hrvatska katolička misija u Rosenheimu sa svojim podružnicama u Agatharediu i Wasserburgu, kako je objavila u svom misijskom glasilu „Zvono“ (br. 2/07), održala je prvi put „Antićeve dane“ koje je za početak došašća (adventa), od petka do nedjelje (30. XI. do 2. XII.) kao duhovnu obnovu misije pred Božić, predvodio vicepostulator za kazu oca Antića, a duša „Antićevih dana“ bila je sam misionar misije fra Ivan Vidović koji je aktivisan za svekolike potrebe (vjeronauk, crkveno pjevanje, sastanci ministranata, sv. mise, pobožnosti, duhovne obnove, socijalne potrebe i hodočašća...) svojih vjernika, a zdušno mu pomažu angažirani socijalni djelatnici i posebno pastoralni suradnik gosp. Mirko Kapetanović.

Iako su se „Antićevi dani“ uz izazove alpskih oblaka i pašnjica snijega održavali u iste dane, dok je u nedalekom gradu Freisingu za iste dane imao pozнатi naš svećenik i karizmatik vlč. Zlatko Sudac duhovnu obnovu uz blagoslove i molitve za tisuće iseljenih Hrvata u Njemačkoj a neki su sudjelovali i iz misije u Rosenheimu, ipak se brojni vjernici rosenheimske hrvatske katoličke misije nisu požalili, nego su svi toplinom srca i duše, s vjerom i osjećajima, postali zdušno privrženi „Antićevim danima“ po slavlјima sv.

na najuzvišeniji način i više danas razmišljajmo o rađanju i životu djece, ako želimo imati sutra bolju i uspješniju budućnost svoga naroda, svoje obitelji, naših gradova, sela, Crkve i Hrvatske. Antić je zaštitnik djece, obitelji, učenika, studenata, odgojitelja, profesora, isповjednika, duhovnih vođa, siromaha i bolesnih...

Tako su se u Kljacima kod sv. Ilije Antićevi štovatelji preporučili

nebeskom zagovoru Sluge Božjeg za sebe, svoje obitelji; neka im bude posrednik za pravi život, vjeru, ljubav i sreću u obiteljima, dok je harni župnik fra Ilija zdušno preporučio za što prije novi „Antićev dan“. Svi su vjernici uzeli sličice dobrog oca Antića, a brojni su tražili i njegov životopis.

Svilajski izvjestitelj

misa i propovijedi u znaku Sluge Božjeg koji je u svoje vrijeme u prošlom našem stoljeću bio prorok i svetac došašća, „glasnik vapijućeg u pustinji da pripremi put Gospodinu“ u bezbrojna srca i duše, u čemu je dobro otac fra Ante Antić uložio cijeli svoj svećenički i redovnički život da očišćeni put Božjega dolaska po njemu dođe do svakoga ljudskog srca, duše, bića i obitelji.

Makar od brojnih sudionika „Antićevih dana“ u ovoj misiji, a većina ih je i previše obilježena tjelesnim i duhovnim tegobama gastarbajterskog dugog života i tuđine, nisu ni čuli za „Tješitelja čudotvornog“, ipak su se svi osjetili pozvanima da ga upoznaju i

da zahvale u vjeri i odanosti dragome Bogu da nam je u ocu fra Ante Antiću dao svoj veliki dar, i to cijelom hrvatskom narodu i Crkvi, koja će ga uskoro slaviti na svim oltarima za svoj veliki uzor u evanđeoskom životu, a time i kao zagovornika na nebu. Svi su vjernici misije primili Antićeve sličice na hrvatskom jeziku, a neki u uzimali i na njemačkom jeziku za svoju djecu, koja nažalost ne znaju hrvatski materinski jezik, ili za prijatelje Bavare da i oni upoznaju našeg uskoro novoga blaženika i sveca za cijelu Crkvu. Lijep ih je broj uzeo i životopis Sluge Božjega, a to su oni koji su u vjeri i ljubavi zauzeti za svetost vlastitog života, jer je sam Bog kazao svakom čovjeku već u Starom zavjetu: „Posvećujte se da budete sveti! Jer sam svet ja!“ (Lev 11,44–45). Tako su po svetom životu i „Danima oca Antića“ brojni vjernici u misiji u Rosenheimu razumjeli, neki prihvatali i zavoljeli za svoga nebeskog zagovornika – tješitelja, zaštitnika.

„Dani“ su završili pobožnim poklonom Presvetom Sakramentu i blagoslovom u velebnjoj crkvi Christ König – Krista Kralja, a na kraju su bile agape u misijskom centru, Hl. Geiststr., koje su pripremile angažirane djelatnice centra i misije.

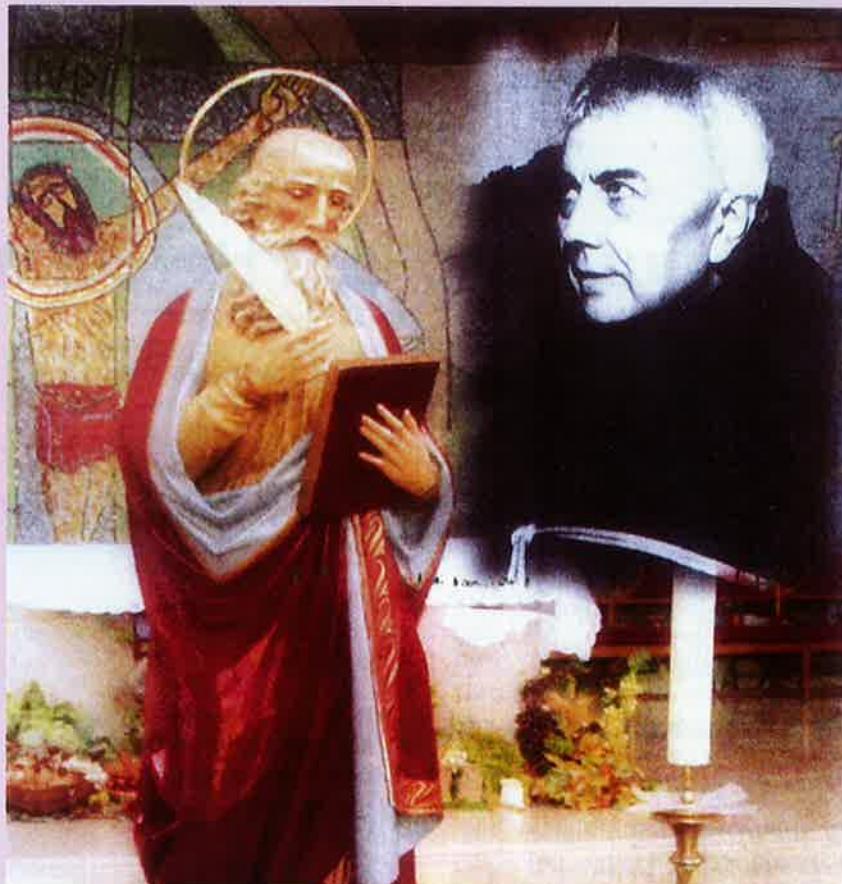
Iz Rosenheima prof. M. K.

OTAC ANTIĆ I SLAVLJ

Župa sv. Luke u Otoku (kod Sinja), smještena podno pitome sinjsko-livanjske planine Kamešnica i uz tiki tok rijeke Cetine na istočnoj strani plodnoga polja, proslavila je 18. listopada 2007. svečanim euharistijskim (misnim) slavljem svoga nebeskog patrona i zaštitnika sv. Luku u novoj temeljito obnovljenoj župnoj crkvi sv. Luke, gdje se posebno slavi i Majka Božja, Gospa Lurdska, a proslavi je prethodila višemjesečna materijalna velika obnova crkve i trodnevna duhovna obnova župe po „Antićevim danima”, od 15. do 17. listopada, koju je predvodio vicepostulator kauze sluge Božjega oca Antića fra Vladimir Tadić, uz veoma dobar odaziv župljana koji su u trodnevnički pristupili i sakramenu oproštenja – sv. isповijedi.

Svečano misno slavlje na sam blagdan sv. Evandželista, kome je prethodila velika procesija brojnih župljana i hodočasnika, uz tridesetak svećenika koncelebranata, predvodio je kotorski biskup mons. Ilija Janjić, a uz brojno mnoštvo vjernika sudjelovali su časnici općine Otok-Gala-Ruda i Udovičića, ugledni djelatnici Splitske županije, među kojima je posebno zapažen hrvatski general-uznik Mirko Norac, heroj nametnug rata našoj hrvatskoj domovini, državi i slobodi.

Jasno, cijelo i velebno ovo slavlje obnovljene crkve i blagdana sv. Luke uz odlično crkveno pjevanje dječjega i mješovitoga župnog zbora ne bi se moglo ni zamisliti bez pastoralnih aktivnosti župnika fra Mate Matića, njegova pomoćnika fra Bernardina Vučića i posebno časnih sestara sv. Vinka, s. Regine Me-

dak i katehistice i zborovodice s. Beatrice, dok su još uvijek većina župljana u župi Otok s filijalom Udovičići prepoznatljivi po živoj vjerničkoj i praktičnoj kršćanskoj svijesti i usvjedočenju vjere, te se stoga može još uvijek kazati, a posebno gdje se moli obiteljska molitva i sv. krunica u kući, da i danas očito ovi župljani Otoka i Udovičića gotovo mnogo više poštuju i vole svoju Crkvu i vjeru od samoga i mjesa i zavičaja. To se pokazalo jasno u župi kod velikih obnova svojih crkava, stare i nove u Otoku i sv. Roka u Udovičićima, a još više da su svjesne kršćanske obitelji podarili u prošlom stoljeću Crkvi u Hrvata brojna redovnička i svećenička zvanja (više od 50 svećenika i 200 čč. ss. u različi-

Trodnevnlje i blagdan sv. Luke, kao „Antićevi dani“ u Otoku (kod Sinja), ostaju po sv. Luki i sluzi Božjemu ocu fra Anti Antiću trajna i svečana pjesma Bogu kome odjekuje zanosnim crkvenim pjevanjem župa Otok-Udovičići

E SV. LUKE U OTOKU

tim redovničkim zajednicama i družbama), na čemu su Crkva i hrvatski narod i dandanas ponosni – zahvalni župi, a obje crkve krasi više od 30 umjetničkih vitraja naših akademskih umjetnika.

Ipak, zbog suvremene sekularizacije kršćanskog života na selu i pogleda na obitelj, brak, komoditet, niski natalitet, neženje..., što ponižava i naravni i vjerski život ove još vitalne župe koja se već bori i s nasrtljivom globalizacijom duha, smisla, mora... , biskup je Janjić na početku propovijedi svim štovateljima sv. Luke uskliknuo nadahnute riječi sluge Božjega oca Ante Antića: „*Otvorite svoje srce Kristu!*”, da bismo svi u suvremenom životu bili što bliže Bogu; da bismo Gospodinu poput sv. evanđelista Luke i vjernog Božjeg sluge oca Antića mogli iznositi svoje želje, potrebe, probleme, poteškoće i rane kao i preporuke, zahvale i pouzdanje u njega. „I sluga Božji o. Antić“ – naglasio je preuzvijeni biskup iz Kotora – „pripada među najdivnije i najsvetiјe sinove Crkve kod nas Hrvata, čiju beatifikaciju svi željno iščekujemo!“

Tako su „Antićevi dan“ i slavlje sv. Luke u Otoku (kod Sinja) vjernike ove župe podarili velikom čežnjom, značenjem i dostojanstvom kršćanskog života, koji slikovito blista na veličanstvenom mozaiku proslavljenog Krista kao i na 24 oslikana vitraja iz Evandelja sv. Luke akademskog umjetnika Josipa Botterija Dinija i veoma uspjelih 14 postaja Križnoga puta akad. slikara Jose Bašića. I dok unutrašnjost oslikane i obnovljene crkve nedjeljom i blagdanom uzdižu sve duše i srca nebeski bujni, vedri, čisti tonovi, akordi i odjeći neobaroknih orgulja, poklon franjevačke crkve sv. Ane iz Münchena, pod izvježbanim prstima izvanredne voditeljice crkvenog pjevanja s. Beatrice, dotle još

, neumornog župnika fra Matu, štovatelja sluge Božjega fra Ante Antića, izaziva uređenje i obnova najstarije crkve sv. Luke u groblju, koja je nekoć (1684.) kod prvog oslobođenja od Turaka uz Otok i Udovičić bila crkva i za današnje župe Gala – Gljev i Rudu, tj. za današnju općinu Otok, Gale, Udovičića i Rude, a uz obnovu stare crkve župniku je na srcu da se od stare župne kuće izgradi što bolji i ugodniji dom za starce u župi.

Na kraju „Antićevih dana“ svi su slavljenici sv. Luke doista tražili još sličica Sluge Božjega s kratkim životopisom i molitvom za beatifikaciju i kanonizaciju kao i za primanje milosti po nebeskom zagovoru oca Antića.

Sudionik

Župa Bezgrješne i otac Antić u Crnici

U zapadnom dijelu starog grada Šibenika, iza zidina, u župi Bezgrješnog začeća BDM, održani su prvi put „Antićevi dani“ u čast i slavu Bezgrješne Djevice i Majke, zaštitnice župe Crnica, a od XV. stoljeća se naziva i „Sveta nediljica“ s naslovom i župnoga lista za vjernike župe. Kako je Bezgrješno začeće BDM patron i titular župe, župnik fra Nikola Čurčija pobrinuo se za što veće slavlje ovoga blagdana, a i da župljani to osjete u dušama i obiteljima, organizirao je „Antićeve dane“ za najbližu pripravu župe po trodnevnički pozvavši propovjednike fra Stipu Nimca iz Splita i fra Vladimira Tadića, vicepostulatora iz Zagreba, i to s ciljem: veća proslava blagdana Majci Božjoj koju je sluga Božji otac Antić neizrecivo slavio, ljubio i životom naslijedovao.

Iako je župna crkva posvećena Bezgrješnoj, u samoj je povijesnoj i staroj jezgri Krešimirova grada, u pravoj skrovitosti, nepristupačnosti i bez prostora, ipak dio Crničana k Bezgrješnoj Djevici i Majci rado dolaze i mole se nebeskoj Majci i Pomoćnici, a to se jasno osjećalo kod trodnevnice, na blagdan i u nedjelju kod „Antićevih dana“. Crkva „Svetе nediljice“ je materijalno obnovljena, a sada joj je potreban – moguće je – intenzivniji duhovni projekt za pastoral svremene molitvene grupe, Frame, FSR-a... za djelotvornije angažiranje i reaktiviranje kršćanskog života kod mlađih obitelji, jer upravo položaj crkve, posvećene Bezgrješnoj, u skromitoj i skromnoj tišini grada duhovno osvježava i poziva na taj ili sličan duhovni projekt koji je – može se reći – svremeni imperativ za svaku župu u svakom gradu, a posebno kakav je Šibenik.

Potrebno je doista naglasiti da su „Antićevi dani“ u Crnici

bili, za razliku od ostalih župa Krešimirova i Tavelićeva grada, više i izričitije duhovno naglašenim imenom sluge Božjega oca fra Ante Antića i njegovošću po ljubavi prema Kristu, Bezgrješnoj i bližnjima. Antić je upravo bio svetac Bezgrješne, po velikom Marijinom predanju Bogu, kako je od radosti klical: „*Magnificat anima mea Dominum, et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo – Veliča duša moja Gospodina i kliče duh moj u Bogu mome Spasitelju*“ (Lk 1,46–47), a te je riječi Sluga Božji, uskoro naš blaženik i svetac, po Bezgrješnoj cijelim životom i djelovanjem u svome biću pjevao, navještavao i ostvario.

A kako je blagdan Bezgrješnog začeća u došašću (adventu),

vjernici su se u dane trodnevničce kao i za blagdan i u nedjelju upoznali da je Antić bio i predviđeni svetac došašća, jer je u svome životu i djelovanju svakom čovjeku poput Izajije proroka i Ivana Krstitelja a osobito Bezgrješne pripremao dolazak Isusa Krista u svaku ljudsku dušu, srce – obitelj.

Na kraju je župnik fra Nikola najiskrenije zahvalio za „Antićeve dane“, a vjernici su za sebe uzeli sličice oca Antića da mole zanjegovo proglašenje blaženim i da ih nebeskim zagovorom pomognе u potreblama života, zaželjevši da se nanovo i što prije obnove u Crnici i „Svetoj nediljici“ slični „Antićevi dani“.

Sudionik

Što su konjevraćani osjetili na „Antićevu danu“

Vjernici župe sv. Ivana Krstitelja u Konjevratima s velikom su ljubavlju u drugu nedjelju došašća, 9. prosinca, proslavili „Antićev dan“. U župnu obnovljenu crkvu, a bila je u Domovinskom ratu teško demolirana i narušena, o čemu govori poznata oltarna slika sv. Josipa koja

vapije potpunu obnovu konzervatora, vjernici su na sv. misu svedonedavno „hodočastili“ pješice po pet, sedam i više kilometara, jer je župa silno rasprostranjena u šibenskom zaleđu. Danas se na nedjeljnu i blagdansku sv. misu „hodočasti“ osobnim automobilom pa je crkva

svakome bliza; i najudaljeniji vjernici na slavlje sv. mise u Konjevratima mogu stići za 5, 7 i najviše za 10 minuta.

Ipak, uza sve želje župnika pastoralca fra Bože Čurčije, koji je bio višegodišnji misionar u centralnoj Africi (u Kongu – Zair), na slavlje svete euharistije „Antićeva dana“ okupili su se oni župljeni Konjevrata koji žele da im Bog bude bliže, koji svjesno nastoje u svojoj molitvi na sv. euharistiji reći svoj „Magnificat – Veliča duša moja Gospodina“ i svoj životni „da“, a to su vjernici koji ni u najtežim vremenima borbenog ateizma i komunizma nisu izgubili onaj najdublji razlog za osjećaj vjere u životu i obitelji, jer Bog jedini može čovjeka učiniti sretnim, radosnim i vječno uzvišenim i slavnim, o čemu je vjernicima na misnom slavlju slovila propovijed kroz veliki život svetosti dobrog sluge Božjega oca fra Ante Antića u Konjevratima.

Svi su vjernici kod „Antićeva dana“ mogli doista osjetiti da im nedjeljni susret s Božjom riječju i blizinom s Kristom u euharistiji nije bio gubitak nedjeljnog zadovoljstva, već veliki dobitak koji je bio pun čežnje za Božjim susretom i zajedništvo, u čemu je sluga Božji Antić živio i ostvarivao ne samo za sebe nego i za svakoga čovjeka koji ga je tražio puninu Božje ljubavi, mira i radosti života.

To su veoma dobro upoznali svi župljeni Konjevrata na

„Antićevu danu“ kada su svi nakon sv. mise primili sličice dobrega oca Antića s kratkim životopisom i molitvom za beatifikaciju i primanje milosti – a neki su nabavili ili primili knjige da ga što bolje upoznaju, zavole i nasljeđuju. Svi su skupa sa svojim župnikom fra Božom poželjeli i pozvali vicepostulatora da im se što prije vrati s novim „Antićevim danom“.

Dopisnik sa Skradinskog Buka

Grački zavjet i sv. Roko s ocem Antićem

Koncem stare godine (2007.) i početkom nove (2008.), od 23. XII. do 3. I., održani su „Antićevi dani“ u prigodi značajnog i tradicionalnog slavlja zavjetnog blagdana sv. Roka u župi sv. Mihovila u Gracu na moru, a ovaj se blagdan slavi od 1912. godine, otkad vjernici Gra-

ca s pravom nazivaju svetoga Roka svojim gračkim svećem – „grački sv. Roko“ koji je na zavjet ondašnjih Gračana čudesnim zagovorom Sveca zaustavljen pomor (umiranje) gračke djece; djeca bi uvečer u svojim obiteljima zdrava pošla spavati, a ujutro bi umirala i umrla. Ta poštast

(epidemija) ponukala je gračke očeve (2. siječnja 1912.) da u dogovoru sa župnikom fra Konradom Rudanom učine zavjet Bogu i svetom Roku da – 3. siječnja – s križem i kipom sv. Roka učine procesiju i slave sv. misu, čemu su se odazvale sve obitelji osim jedne i pomor je nakon procesije i sv. mise prestao, izuzevši obitelj koja se nije odazvala na zavjet te su joj umrla dva sinčića.

Ovogodišnju proslavu i 96. obljetnicu čudesnog zagovora sv. Roka, koji je zaista po čudu spasio Gračane od strašne bolesti, organizirao je uvijek vitalni, aktivni i uzorni župnik fra Ante Anić s trodnevnicom (31. XII. do 2. I.) i zavjetnim slavljem sv. Roka (3. I.), a predvoditelj misionih slavlja uz propovijedi kao i „Antićevih dana“ bio je nekadašnji grački i briški župnik fra Vladimir Tadić, vicepostulator

u kauzi sluge Božjega oca Antića, koji je u propovijedima isticao grački vjernički zavjet Bogu iz 1912., te su gračanski stari pređi sa zavjetnom procesijom i sv. misom, 3. siječnja, u svojoj živoj vjeri od Boga i po sv. Roku isprosili prestanak pomora djece, svojih mališana, što je bila velika radost u primorju. Propovjednik nije izostavio po „Antićevim danima“ ni glas o svetosti o sluzi Božjem ocu Antiću, koji se te 1912. nalazio kao mladi klerik nakon novicijata kao student filozofije u franjevačkom samostanu u Zaostrogu, gdje je već bio prepoznatljiv po svetosti svoje mladosti, a naravno je bilo i da je s kolegama znao iz Zaostroga šetnjom preko Podače, Brista doći do Graca n/m, gdje je sigurno doznao i čuo za taj poznati zavjet Gračana.

Završno slavlje, u četvrtak 3. siječnja, uz više svećenika na procesiji i u koncelebriranoj euharistiji kao i velik broj vjernika, osobito djece, čulo se je i kako su u Gracu bila i ona druga vremena kad se procesija u vri-

jeme komunizma nije smjela pojaviti i izići na gračke ulice, a sve vjerske aktivnosti i vjeronauk ostajale su „u sakristiji“; no, ipak su i tih godina Gračani slavili svoj zavjet i sv. Roka s najkraćom procesijom oko crkve i u svojim obiteljima. Tada su vjernici i vjera bili u teškim iskušenjima i krizama – bez slobode, ali složni i angažirani u ljubavi prema Bogu, Crkvi i svakom čovjeku, posvjedočio je propovjednik, poput sv. Roka i kao sluga Božji otac fra Ante Antić.

Na kraju misnog slavlja vicepostulator fra Vlado izmolio je blagoslovnu molitvu za svu djecu i mlade župe, dok se žup-

nik fra Ante nadahnutim riječima zahvalio za duhovne dane trodnevnice i blagdan gračkoga sv. Roka kao i „Antićeve dane“ u župi, ne zaboravljajući i svoj župni i iskreni hvala svećenicima u koncelebraciji, vrijednim ministrami i svojim mangažiranim vjernicima, pozivajući ih na ponizne molitve za Antićevu što skoriju beatifikaciju, a u crkvi se redovito na tu nakanu zajedno mole nakon svake svete mise – euharistije, te je zaželio i pozvao o. vicepostulatora da se s glasom svetosti sv. Sluge Božjega što prije i nanovo predstavi Gračanima s „Antićevim danima“.

Sudionik iz Graca n/m

Za stvarnost Isusova života u duši

Duša mora tako zavoljeti Isusa, tako Njega uzljubiti i tako naslijedovati da joj sve nastojanje mora za tim ići kako će se sve savršenije, sve potpunije život Isusov u njoj očitovati i izraziti.

Kako je uvrišeno i upravo divno u duši kad joj Gospodin iskazuje onu preveliku milost da joj daje osjećati se Njegovom, sva samo Isusova i Božja. Ona živi višim životom, dotiče se, rekao bih, božanskih granica gdje svakom nije dano ni pristupiti ni osjetiti taj božanski doticaj, taj božanski susret; ne govorim pravo, ne susret, nego jedinstvo i božanski život koji dušu svu prožima i svu ispunja čineći je sretnom, blaženom, božansko sličnom Isusu.

AP, II/6,7

Fran Ante Antić

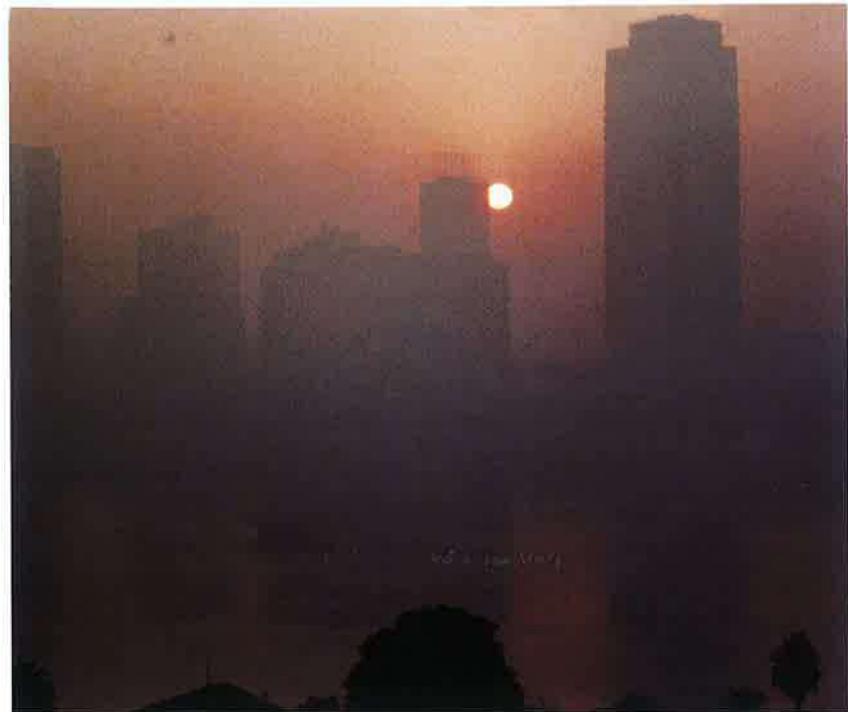

Egipatske pustolovine

Hodočašće na Sinaj s ocem Antićem

Kad se pedesetak putnika, ne hodočasnika nego putnika – ekskurzista, iz Baške Vode, okolice Splita te iz Istre i Zagreba, od 13. do 22. studenoga 2007., u tours agenciji IHTIS (ΙΧΘΥΣ – RIBA: simbol i anagram kod prvih kršćana za raspoznavanje vjere u Isusa Krista), od umora do grla savijalo u kotlu toploga misirskog Egipta i Nila, razgledavajući Kairo (20 milijunski grad bez semafora), beživotne piramide i sfinge u Gizi (Keops, Kefren, Mikerin), te muzeje, mumije i mrtve monumentalne hramove od Amonova do Ptolomejeva u Karnaku (Carnacu) ili Ramzesove u Tebi i Amenofisov u Luksoru kao i desetke grandioznih grobnica u brdima Abu Simbel (Dolina kraljeva) s kipovima faraona, ispred i unutar grobnih hramova koji su predstavljali slavu faraona a i bijedu robova, svatko je kao i naši ushićeni vođe hodočašća (fra Petar Gulić iz Baške Vode, fra Miro Modrić – župnik Prugova, ravnateljica IHTISA, gđa Nataša Bulić te mladi i nadobudni tumač, arheolog i egiptolog, gosp. Joseph – ĐO! – koptski istinski kršćanin, uz zapuženu uljudbu i skromnost subraće fra Ivana Jukića iz Makarske i fra Ivana Dotura iz Sumartina) puzio i grcao svoju misirsku i pustinjsku vruću naricaljku s razrtom pjesmom sužanstva Božjeg naroda uz obale Mojsijeva Nila.

Ipak, u srcu pustinje, vozeći se nekoliko sati iz kairskog hotela „Piramida“, našli smo se u veoma ugodnoj pustinjskoj koptskoj oazi koja je od početka III. stoljeća posvećena svom utemeljitelju St. BISCHOF MONASTIREN (koptskim redovni-

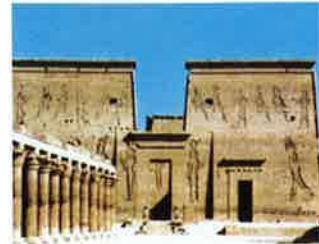

Jutarnji izlazak sunca nad Kairoom simbolizira pradavni poganski život i svijet iz doba faraona, a i današnjem Egiptu s poganskim svijetom još nije zasjalo Sunce evanđelja

cima), a samu oazu po pučkoj tradiciji smatraju mjestom boravka sv. Obitelji – Isusa, Marije i Josipa. U oazi kod najstarijeg samostana i crkve St. Bischof, a na cijelom području ima još desetak drugih samostana i crkava, ima nečeg izvanrednog u Koptskoj egipatskoj crkvi, gdje su osjećaji čudesne kršćanske predanosti i smjernosti, pobožnosti i pouzdanja, vjere i ljubavi prema Bogu i braći ljudima – ufanja i blagoslova, što se nigdje i ni u čemu kod razgledavanja faraonskih hramova, grobnica, piramide, muzeja ili islamskih mošeja ne može osjetiti – doživljavati. Kod St. BISCHOF MONASTIREN sve pripada nečem

duhovnom, posve i naravnom i nadnaravnom ljudskom i kršćanskom, sraslom za život i rast s Kristom, što smo i sami u vjeri i pobožnoj euharistiji slavili usred žive i zelenе pustinjske oaze, pjevajući složno i zanosno: „Kriste, u tvoje ime“, Franjinom himnom „Bože moj, dopusti mi, aleluja“ i „Kraljice neba, raduj se, aleluja“. To je bio naš prvi hodočasnici poljubac pravoj Božjoj blizini, oazi u tišini St. Bischofa, uz potiho pjevuckanje manjih i većih ptica koje je bilo ugodno slušati.

No doista, ono najposebnije, najatraktivnije i najuzbudljivije, što zaista bijaše naš jedini hodo-

Putovanje zrakoplovima, autobusom, željeznicom, brodom po Nilu i kočijama pa pješačenjem do piramida, sfinga, hramova... pa do osvježavajuće oaze monaškog koptskog samostana iz 4. stoljeća (St. Bischof Monastiren) nije ništa drugo nego tumaranje u mračnim iluzijama bijede duha, pa bolje je biti živ beduincić u mrtvoj pustinji, nego mrtav faraon u dolini careva

časnički cilj, ostalo nam je za pretposljednji i posljednji dan. Ostavivši Asuansku branu, koju su gradili naši splitski arhitekti, te goleme hramove u Karnaku i Luxoru s golemim i brojnim kipovima faraona kao i Dolinu kraljeva (u Abu Simbelu), s grobnicama u najsurovijim užarenim brdima i kipovima boga Ozirisa, gdje se pronašla i najznačajnija Tutankhamonova grobnica (1992., sa silnim zlatom i draguljima), prešli smo višesatnim noćnim zrakoplovnim letom iz Luxora preko Crvenog mora do luke Sharm el Sheikh, a odatle i višesatnom pustinjskom vožnjom u autobusu kuda je s Mojsijem Božji narod u žeđi i gladi prolazio prema Sinaju, i gdje mu je Bog dao Deset svojih zapovijedi za dostojan i sretan život svakom čovjeku. Uz zapuhe pustinjskog pijeska, ispečenih

i ovisokih brda, a zapazili smo nedaleko od ceste beduinska naselja bez krovova, jer im nikada ni kap vode iz oblaka ne padne. Tu smo osjetili za siromašne beduine onu živu Isusovu riječ: „Pogledajte ptice nebeske! Niti siju, niti žanju, niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac“ (Mt 6,26), kad su se sletjeli na jednom mjestu oko našeg autobusa, a mi smo im ostavili sve zalihe hrane i pića i po nekoliko dolara ili eura, doživljajući s njima u pustinji i Božju blizinu i svetopisamsku riječ: „Odvest će je (dušu) u pustinju i njenu progovoriti srcu“ (Hoš 2,16), a ta riječ sve nas je – svakoga posebno i sve zajedno – ispunila živom istinom sinajske pradoline do brda Horeba i najslavnije gore Sinaja.

I 19. studenoga 2007. godine ispunio se cilj našeg hodočašća.

Datum vrlo važan svakom našem hodočasniku na zemlji; nakon rane popodnevne sv. euharistije na puštinjskom suncu i proplanku, iznad jedinog pustinjskog hotela, a uz molitve našem i sluzi Božjemu o. Antiéu, nastavili smo kraće putovanje autobusom (oko 10 km) i potom svi pješke do samostana sv. Katarine, mučenice iz IV. stoljeća, te od samostana Mojsijevom brdovitim uzbrdicom – putem (jedni

pješke, a drugi na devama) do vrha Sinaja na kojem je u V. stoljeću rimski car Justinijan podigao crkvu i svetište u čast Presvetom Trojstvu. Bio je to svima jedinstven, nezaboravan i svečan događaj za puni svjetonazor životu po Deset Božjih zapovijedi, događaj za uvijek nove susrete s novim ljudima, pogledima i svjetonazorma; za sretan život svih ljudi, bez obzira na njihova uvjerenja, ako žive život po Deset zapovijedi Božjih – po Dekalogu.

Svi su se presretni hodočasnici na vrhu Sinaja i pred svetištem Presvetog Trojstva, zahvalili Svetom Šećernom za Deset zapovijedi i iz-

molili svoje zavjetne molitve za Crkvu i svijet, za svoje najbliže i najdraže, a posebno za što skoriju beatifikaciju sluge Božjega oca Antića; te fotografirajući se po nekoliko puta za trajan spomen i uspomenu sebi i svojima uz živu vjeru, ljubav i ufanje u Antićev zagovor pred Presvetim Trojstvom ostavili su i za trajan spomen i sličice Sluge Božjega u crkvi Presvetog Trojstva. No, kako to sve (i umor, i hodočašće, i molitve, i troškove...) bez vjere i ljubavi razumjeti, a životom prihvatići i zadržati – pitahu se otvoreno i jasno zajedno s nama iz Hrvatske i ostale hodočasnicike skupine iz brojnih naroda i zemalja svijeta.

Sve nam je to ponudio i utkao u srce i život Božji Sinaj koji nas je nakon zalaza sunca, unatoč dnevnoj visokoj vrućini, svojom modrnom i vedrinom hladio, milovao i dražio, blagoslivljao, cijelivao i iscjeljivao, što svi duhovno osjetismo ogrijani, umorni i ohlađeni kod noćnog prohladnog povratka u hotelski pustinjski smještaj na odmor za naš sutrašnji posljednji dan u samostan sv. Katarine podno Hore-

ba – Sinaja, nakon čega smo zadanjega dana u čistoj pustinji i pod jakim suncem s malo hлада od pustinjske klisure sudjelovali i slavili zahvalnu euharistiju na čast Presvetog Trojstva i Blažene Djevice Marije, da bismo se nakon svete mise opustili u beživotnoj pustinji i lijepo i umirujuće raspoložili se časteći veoma skromnu, veselu i zadviljujuću zajednicu beduina i malih beduincića, koji nad sobom u neopisivoj tišini pustinje žive s otvorenim, plavim i vedrim Božjim nebom, suncem i pijeskom – u neprestanoj blizini Božjoj; mnogi su se hodočasnici i s najvećim prija-

Sv. mise, koje smo slavili u hotelu „Pyramisa-Piramide“, u oazi „St. Bischof Monastiren“, na Nilu u brodu „Mirage 1“ i posljedne dvije u u Sinajskoj pustinji (prva na putu za Sinaj – iznad hotela Sf. Katharina – 10 km prije samostana sv. Katarine podno brda Horeba i druga na povratku) bile su bez dobrojanstva ambijenta Posljednje večere i stvarnosti s Gospodinom po čistoći duše; ipak na hodočašću kod ove sv. mise (na slici) pošli smo s molitvom, moleći se za zagovor sluge Božjega oca Antića i za njegovu beatifikaciju, prema gori Horebu – vrhu Sinaja

teljstvom za uspomenu s beduincima i fotografirali.

I na kraju ostala nam je još jedna predodređena večer i noć u nezasićenoj atraktivnosti i gužvi šećerkog turizma u Sharm el Sheikhu na Crvenom moru, gdje smo u zračnoj luci uteznuli u noć bdjenja u zrakoplovu do Kaira i preko Budimpešte u našu zagrebačku zračnu luku Pleso, gdje smo se zahvalnim

srcem i u radosti zahvalili i pozdravili, ali u želji više nikada u misirsku zemlju Egipta – gdje je faraon na svom dvoru kao u jednoj šali stavio svoju krunu na Mojsijevu glavu, koju je Mojsije umah zbacio i pogazio svojim nogama (Josip Flavije, *Antiquitates Judaicae – Židovske starine*, 2, 9–7) – već što prije s Mojsijem i slugom Božjim ocem Antićem s Deset Božjih zapovijedi do brda Horeba – Sinaja.

Ante Vladimir T.

Na vrh Sinaja, gdje je podignuta u 5. stoljeću crkva Presvetom Trojstvu, stigli su duhom ozarenici među prvima hodočasnici: estradni pjevač Jasmin i gđa Žarka Stavros te Dragi i Klara Marić koji su s puno vjere i pouzdanja do pred zalazak sinajskog sunca, na prohladnom Božjem lahoru, ostali u pobožnoj molitvi i kontemplaciji, a zajednički su molili i za beatifikaciju sluge Božjega oca Antića, čije je svete sličice Jasmin uspio ubaciti kroz odškrinuta vrata u crkvu Presvetoga Trojstva. Zaista, za sve neopisivi osjećaj sreće, mira i Božjih darova na vrhu Sinaja

Nadbiskup i metropolita dr. Frane Franića

(Nastavak iz prošlog broja)

Rekao mi je sve

I jednom, kod razgovora, otac fra Ante mi je rekao: „Hoćete li u isповijedi da vam ja kažem nešto općenito o vama – o vašoj duševnoj strukturi?“ Jer on je imao veliki dar Duha Svetoga, karizmu raspoznavanja duhova. Nije vidio dušu, kao što je ne vidimo ni mi. Nije ju fra Ante mogao vidjeti. Ali mislim i uvjeren sam da je bila ekipa najboljih psihologa koja bi mene proučavala godinu dana i više, da mi ne bi ta ekipa dala jedan takav psihogram, kao što mi ga je dao otac Antić u toj isповijedi. Točno mi je iznio i rekao sve i točno me upozorio na slabosti moga karaktera na koje moram paziti – bdjeti. Ja se stoga borim svakoga dana, jer kad smo postali biskupi, nismo postali nepogrešivi.

A mi biskupi mislimo da nas svatko mora hvaliti, pa nas ni gospodin Bog ne smije opomenuti, ni Majka Božja, kad smo nešto pogriješili. Čak zaboravljamo kako je sv. Ivan u Apokalipsi onih sedam biskupa u Maloj Aziji najoštrije opomenuo radi teških stvari, kad im je ono kazao: „Znam tvoja djela: imaš ime da si živ, a mrtav si. Budan

MOJI SUSRETI S FRA ANTONOM ANTIĆEM (3)

U prošlim smo brojevima donosili misli i sjećanja splitskog nadbiskupa dr. Frane Franića o njegovim susretima sa slugom Božnjim o. Antićem. No, premda imamo još Franićevih svjedočanstava o fra Anti, ipak ih idućim brojem privodimo kraju.

budi i utvrди ostatak koji tek što ne umre. Doista, ne nadoh da su ti djela pred Bogom mojim savršena...“ (Otk 3,1b–2). I ja sam mislio upravo tako; ali ja sam si mislio: pa taj čovjek i oni drugi mogli su o tome reći: pa što nas ovaj stari, koji je već izgubio pamet i postao sklerotičan, tako sramotni? Kad nam je Bog dao autoritet, zašto nam ga ovaj (starač) sada oduzima? Mogli su biskupi Apokalipse napraviti jednu sjednicu i napisati svoju jednu deklaraciju o tome (starcu) i riješiti ga se. Ali su se oni ponizili i prihvatali ga kao opomenu Božju. Spoznali su glas Božji u toj opomeni i ponizno su se ispravili.

Tako sam i ja kod oca Antića bio potpuno uvjeren da mi je on govorio glasom Božnjim. On me je upozorio na sve ono što mi je uvelike vrijedilo kao biskupu. Ticalo se baš mog temperamenta, južnjačkog i mojih slabosti – mana. I ja mu uvjek zahvaljujem na tome. Ja sam se upravo čudio, kada sam kasnije čitao o tome kako je Antićev izvanredni ispuvijednik analizirajući fra Antinu svetost prema stupnjevima mistične učiteljice svete Terezije Velike, stavio fra Antu u sedmi stupanj (stan – dvorac), a to je za čovjeka ono najviše na zemlji; reklo bi se da je živio već nebesku preveliku radost, jer je našao mir i u njegovoju duši živio

je samo Krist, a to je sedmi stupanj mističnog života.

Osjećaj veličine u Bogu

Čovjek se na zemlji uvijek osjeća grešnik. I ja svakoga dana osjećam da se moram boriti za svoju vjeru, za sve osnovno u svojoj službi, da ne padnem u ponor, a – eto – otac fra Ante je bio već u sedmom stupnju, potpuno utvrđen u vjeri i krepostima. Pa bismo mogli i misliti: to je zbilja jedna još ovako okoštaloš u duhovnom životu. On je već sada počivao i uživao mir, a nije njemu prijetio ni grijeh. A to nije istina. S najuzvišenijega, dok čovjek živi na zemlji, može se pasti u najgore. O tome je jasno govorio ono sveti i veliki Franjo Asiški, kad su ga sva braća slavila, a on im je rekao: „*Nemojte me, braćo moja, slaviti, jer ja sam ovoga časa – dok sam na zemlji – kadar sve zaboraviti što sam uradio i što mi je Bog dao.*“ Ovo je istinska i prava svetost – osjećaj vlastite ništavnosti i osjećaj vlastitog dostojanstva – veličine u Bogu, a to se ne može steći teoretski, već praksom – praktičnim životom, koji je otac Antić ostvario u punoj mjeri – po mojem osobnom i privatnom uvjerenju – u mjeri punine s Kristom, tj. kao svjedok Kristove ljubavi križa i njegova uskrsnuća.

IZ BILJEŽNICE NEVENKE JURAČIĆ (3)

Svjedočenje o duhovnom vodstvu oca Antića

„Nemojte suditi da ne budete suđeni!“ (Mt 7,1).

Nevenka Juračić

Zar osuđujem druge - a sebe? Dobro ću uvijek promisliti prije nego ikada, pa makar i u samim mislima, koga osuđim. Bože, oprosti mi svaku takvu misao! Uvijek ću ići samo čistim stazama koje vode svetom životu. Danas, na Bandjni dan, obećavam Ti da ću se u svemu popraviti. A Ti, mali Isuse, primi moje obećanje

kao dar koji Ti jedini mogu danas prinjeti!

„Mnogo je zvanih, a malo izabranih“ (Mt 22,14).

Još sam vezana s tom zemljom. Još me zaokuplja val ljudske slaboće koji mi zastire sjaj prave vrijednosti.

Došao si i danas nečujan, tih, poput plama, a ja Te ipak osjećam. Došao si iz beskrajnih visina u moju bijednu dušu. Što još čekam? Zar još ne uviđam ništavilo svoje? Gdje su sve želje i molbe moje? Sutim, jer nisam dostojna da upravim oči svoje Tebi. Molim oproštenje za sve ponovno Ti nanesene boli! O Ti, što vidiš u dubinu moju, primi i mene u krilo svoje. U Tvojem zagrljaju zaboravljam na sve što nisi Ti.

„Tko meni služi, neka ide za mnom i gdje sam ja, ondje će biti i sluga moji!“ (Lk 12,26).

Koliko snage i ljubavi za život u tim riječima: „Gdje sam ja, bit će i sluga moj!“ – A zašto još uvijek čekam? Zašto ne primam taj poziv? Evo me, spremna sam da Tebi služim. Odričem se svega što bi me odvelo od Tebe, jer gdje si Ti – bit ću i ja, službenica Tvoja! Odričem se svih svjetskih ljepota, blagoslovi me žrtvama i patnjama! Njima ću slijediti svoga Gospodara. Neka po tim patnjama stignem do vječne radosti.

„Svršeno je!“ (Otk 16,17; 21,6).

Predao je danas Krist svom Ocu sveti svoj križ! Po Njegovoj žrtvi i mi smo zasluzili nebo; i po njoj čekamo svoje uskrsnuće. Kako je po tihom današnjem danu došla nam tolika veličina! Malo sam danas zašla u veliku bol Tvoju! ... Želim osjetiti što više boli, boli „Velikog petka“. Tu sam pred grobom Tvojim – tu klečim, tu svršava i počinje sve, i ja tu očekujem svoj spas!

„Aleluja!“

Mnogi neće da viču „hosanna“ jer ne shvaćaju žrtve i veličine Tvoje. Uskrsnuo si! Slavimo Tvoje uskrsnuće, da, svi smo tu, osim Tebe – majko moja! Na svaki blagdan posebno se sjećam Tebe i osjećam tada najviše prazninu Tvoju. Djeca se vesele, za njih uskrnsna zvona veselo zvone. Ta će nas zvona, majko, jednom probuditi i sve zauvijek sjediniti.

Svibanj 1943.

Mjesec je svibanj zaista najljepši mjesec – posvećen nebeskoj Majci. Svojim molitvama i žrtvama okitit ću Tvoj oltar u ovom mjesecu.

Posjećivala sam bolesnicu u bolnici – bila je to tek mala žrtva kojom sam Tebi iskazivala svoju veliku odanost.

(Nastavak u idućem broju)

Pred nama podoše u život vječni štovatelji oca Antića

č. s. Rafaela (Manda) Markezić – Šibenik
Nikola Katić – Sinj
Marija Pupić-Bakrač – Otok
Ana Nimac – Lepuri

č. s. Marija Andjela Komadina, benediktinka – Pag
o. Tomislav Slokar – Zagreb, Split
Mons. don Josip Veljko Jadronja – Šibenik

Gospodine, udijeli im pokoj vječni!

FRA MATEJ KUHAR

Žavori – Žminj, 7. V. 1920.
Padova – Barbana, 24. XII.
2007.

POZNATI PREVODITELJ ZA KAUZE SLUGU BOŽJIH

Među najistaknutije djelatnike kod širenja glasa svetosti našega sluge Božjega o. Antića kao i veliki posao i rad da se Antićeva kauza dovrši u Zagrebu i dostavi Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih u Rimu, a time se i dovršilo velebno djelo „*Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis Antonii Antić – I i II Vol. – Romae, 2006.*”, svakako pripada imenu venecijanskog franjevca i Hrvata fra Mateja Kuhara (p. Matteo Cuccari), koji je umro 21. prosinca 2007., u 87. godini života, u svećeničkom domu Presvetog Srca u Padovi.

Rođen je 7. svibnja 1920. u selu Žavori, u župi sv. Matej kod Žminja, a roditelji su mu – koji su samo u obitelji govorili hrvatski – na sv. krštenju nadjenuli ime Anđelo – a čim bi prešli prag kuće, morali su se služiti i u crkvi, školi i na ulici samo talijanskim jezikom. Gimnaziju i formaciju za franjevačko zvanje završio je u mjestu Chiampo kod Vincenze, a novicijat 1939.; nakon studija teologije primio je svećenički red, 20. lipnja 1946., da bi odmah nastavio studij klasičnih jezika (grčki i latinski) uz studij i komparativne književnosti. U uzornom, plodnom i nadarenom franjevačkom svećeničkom životu proveo je 60 godina. Bio je i matematičar, a govorio je talijanski, njemački, engleski, hrvatski, francuski, latinski, grčki, španjolski i portugalski; s tih je jezika mnogo i prevodio za talijanske novine i časopise, dok je više godina i u više mjesta bio profesor uz svoje samostanske službe. Bio je jedan od rijetkih naših Hrvata koji su u vrijeme talijanske vlasti ostavili hrvatsku Istru, a da nije nikada izgubio osjećaj i ljubav prema svojoj hrvatskoj grudi.

Kada je 1978. godine bio premješten za gvardijana na otočić Barbanu (Sant. Madonna i Barbana, nedaleko Grado-Go-

rizia, glasovito marijansko hodočasničko svetište koje su osnovali franjevci sv. Jeronima iz Zadra), fra Matej se uz svoje samostanske obveze – a bio je jedan od traženih isповједnika, propovjednika i voditelja duhovnih vježba – posebno bavio književnim radom objavljajući brojna književna, povjesna i duhovno-meditativna djela i radove, a neke su mu knjige i prevedene i na strane jezike, a posebno na francuski. Bio je u svemu duhovit i neponovljiv, a objavio je mnoge basne u kojima je po „*samaru i tovaru*“ iz svoga prebogatog srca davao čitateljima mudre savjete – pouke. No ipak, u svemu kao isповједnik na raznim jezicima tisućama hodočasnika, a uz to vođa duhovnih vježba i hodočasničkih grupa – što mu je bila i uspješna evangelizacija suvremenog čovjeka – koju je znao i umio veoma pažljivo i s velikom ljubavlju prenositi i iskrenim srcem dijeliti mnoštvo svojih štovatelja (slušatelja), kao što je ova izreka: „Neka se mnogo krunica istroši u vašim rukama i kućama“, fra Matej je i u svom znanstvenom radu obogatio i naš narod i našu Crkvu. Pričao nam je kako je bezbroj puta svoje oči s Barbanu okretao preko mora Istri, Dalmaciji i Zagrebu, odakle su stizali brojni hodočasnici, a on

ih je dočekao i pokazivao im svetište Majke Božje Barbanske, s njima molio krunicu i za njih slavio sv. mise.

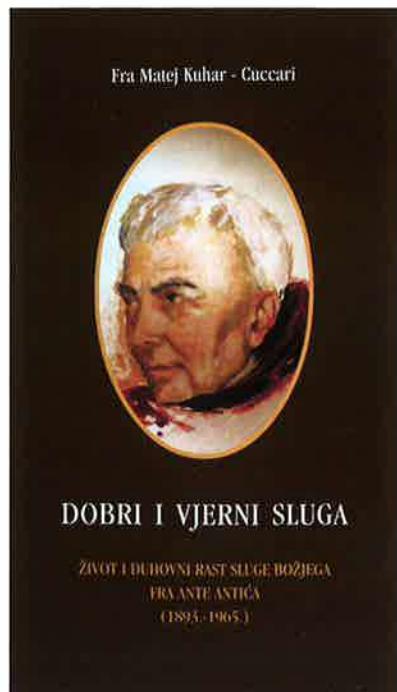
S izvanrednom ljubavlju bio je štovatelj svih naših hrvatskih kandidata za blaženike i svece, o kojima je mnogo pisao na talijanskom jeziku, prevodeći za kauze dokumente za Svetu Kongregaciju s hrvatskog na talijanski jezik; kauza bl. Alojzija Stepinca, časnoga sluge Božjega fra Vendelina Vošnjaka, o. Gherarda Stantića i posebno sluge Božjega oca Ante Antića, za koga je preveo na talijanski jezik više od 5.000 stranica, a osobito svu dokumentaciju za slugu Božjega, mladića i franjevačkog trećoreca iz Pule, Egidija Bulešića. Uz te važne i značajne poslove o našim duhovnim i svetim velikanima napisao je na talijanskom jeziku i životopise, predstavljajući Talijanima našu duhovnu i hrvatsku svetost; objavio je životopise i brojne članke o Egidiju Bulešiću, te životopis bl. Alojzija Stepinca „Stepinac – un innocente condannato“ (1982.) pod pseudonimom „Neki Istraniň“ da ga Udba ne otkrije, jer se u to vrijeme nije smjelo ništa dobrog čuti o našem mučeniku i blaženiku.

A osobito i najviše je pisao o našem sluzi Božjemu ocu Antiću, prevodeći na talijanski najprije dvije knjige „Suvremena služba vječnosti“ (J. Šimunov) i „Uzor franjevačke jednostavnosti“, da bi poslije završetka zagrebačke Nadbiskupske kauze bio objavljen s talijanskog na hrvatskom jeziku životopis „Un servo buono e fedele – Dobri i vjerni sluga“, koji je fra Matej s velikom ljubavlju i poštovanjem napisao – sastavio (Zagreb, 1998.), jer mu je Antićeva svačačka i karizmatska osoba bila istinski privlačna po istaknutoj karizmi poniznosti i ljubavi sv.

Franje iz Asiza, a k tome i preobilna znakovima čudesnih ozdravljenja, koje je Bog činio po svome dobrome i vjernome sluzi o. Antiću. Čak je pok. Matej, prevodeći na talijanski jezik brojne i čudesne milosti i djela Božja po zagovoru oca Antića, znao kazati subrači da naš Sluga Božji kao Tješitelj čudotvorni posjeduje brojne dokaze i znakove čudesa o kojima bi se trebala napisati jedna posebna knjiga, a za Antićeve dokaze o čudu moglo bi se za Svetu Kongregaciju odmah otvoriti petnaestak novih kauza – procesa.

Doista, ne smijemo ne spomenuti kako je Matej kao gimnazijalac i student nekada morao potajno šutjeti o svom hrvatskom podrijetlu i imenu; zato je poslije kao istaknuti talijanski književnik pisao i brojna svoja djela koja su ga vezala s našom hrvatskom duhovnom stvarnošću. Bila su to djela nakon Drugoga svjetskog rata: „*Salmi in gallera – Psalmi u zatvoru*“ o o. fra Korneliju Hrelji, župniku župe sv. Ante u Puli, koji je s tri franjevca od jugoslavenske Udbe bio zatvoren, a umro je na glasu svetosti 1963. u Trstu, te i druge životopise o našim duhovnim velikanima.

U posljednjim danima zemaljskog života kada je u svećeničkom domu Presvetoga Srca očekivao Franjinu sestraru Smrt, mnogi su slušali njegove istinske vapaje vjere, koje je zabilježio dr. Giuspponi Zogno: „Vjerujem, Gospodine, ali sada vjerujem čvršće! Nadam se, Gospodine, ali sada sasvim sigurnije. Ljubim, Gospodine, ali sada žarče. Trpim, Isuse, ali sad trpim više.“ Sve je to zaista poteklo iz njegove velike i čiste duše, vjere i ljubavi koju je živio kao veoma ponizni, obljubljeni i jednostavni sin Poverella iz Asiza – sv. Franje.

Naši pokojnici

Njegove posnrtne ostatke iz Padove u svetište Majke Božje na Barbanu dopratilo je iz Grada mnoštvo ljudi u svojim čamcima i lađama, moleći sv. krunicu, a nadbiskup Gorizije, mons. Dino De Antoni, osobno je zaželio i predvodio sprovodu euharistiju i molitve za istaknutog svećenika franjevca u svojoj nadbiskupiji, završivši svoj govor riječima: „Zagrl, o Gospe na Barbani, mrtvo tijelo onoga koga si toliko voljela i koji te je životom i djelima proslavio!“

Pokopan je na sam Badnjak, 24. prosinca, u malu franjevačku grobnicu nedaleko od svetišta, gdje se časti tijelo sluge Božjega Egidija Bulešića, mladića i franjevačkog trećoreca iz Pule. Bio je obljubljeni franjevac, vitez Bezgrješne, ponizni sin sv. Franje i umilni hrvatski rođoljub.

Gospodim mu je vječna nagrada, slava i uskrsnuće, jer mu je životom vjere, molitve i djelima služio – omilio.

Fra Vladimir Tadić

Poslije moje teške i neizlječive bolesti (leukemije), od koje sam se više mjeseci liječio kod odličnih doktora i specijalista u Vinogradskoj u Zagrebu, a potpuno sam ozdravio po svojim molitvama i molitvama mojih najbližih uz moćni zagovor sluge Božjega oca Ante Antića – u to su uvjereni i moji liječnici koji su mi davali još samo koji sat ili najviše dan života, jer mi organizam nije mogao primati nikakav lijek, niti bilo kakvu hranu ili pomoći – evo, kada mogu već godinama dolazim iz moje Bosne (Ustiram – Prozor) da se molitvom i vjerom zahvalim čudesnom zagovoru sluge Božjega fra Ante Antića, jer me je čudom u jedan mah ozdravio svojim zagovorom kod dragoga Boga. Moja cijela dokumentacija iz bolnice je u Vicepostulaturi oca Antića.

Zahvalni dragom Bogu i Sluzi njegovu
Stipo, Marica, Ivica i Lovre
Zagreb, 16. XII. 2007.

Hvala Ti, moj nebeski slavni Zaštitniče, slugo Božji oče Ante Antiću, za moje stvarno poboljšanje u bolesti. I dalje molim Tvoj moćni zagovor pred dragim Isusom i nebeskom Majkom Marijom, kad već znaš da ne želim poći u bolnicu. Hvala Ti i što vjerujem i imam veliko povjerenje u Tvoj uvijek sveti i veliki zagovor. Prati me i dalje svojom zaštitom u svim mojim potrebama.

Zahvalna Božica

Zahvaljujemo dobrom sluzi Božjemu, ocu Antiću, za uslišane naše molitve i pomoći mome nečaku koji je uspješno položio svoj zadnji ispit na fakultetu. Preporučujemo i nadalje njegov život po molitvama našem budućem blaženiku i svecu.

Zahvalna A. L.

Ozdravljenik s kćerkom u zahvalnoj molitvi pred grobom svoga svetog Zagovornika i Zaštitnika

Ni jedna molitva Tebi, o dobroj Slugo Božji i naš Sveče, ne ostaje mi neuslišana kćer mojih problema u obitelji, u školi djece, na svakom poslu i radu; sve Tvoj zagovor kod dragoga Boga rješava, kad god se s pouzdanjem molim Tvome zagovoru. Stoga Ti se i unaprijed preporučujem da me imaš u vidu kod Presvetog Trojstva i Majke Marije.

Hvala, dragi Zagovorniče!

I. K., Osijek

Slugo Božji, dobri i vjerni oče Antiću, ostvario si mojoj kćerko i meni velike želje, jer osjećamo da nas u svim našim molitvama savršeno čuješ i razumiješ. Velika Ti hvala! Pomozi nam objema (studij – doktorat) da uz zdravlje duše i tijela ostanemo na pravom, časnom i čestitom kršćanskom putu, ma koliko nam on bio privatani, poslovan i težak, za što Te žarko molimo. Ogromna hvala!

D. i B., Split

Mi jedno "Antićevu" nje prošlo, a da dobri Antić nje dočarao k meni i mojim obitelji, s iznogodnim darom za nas.

Bog mi je dao milost da to spoznam.

Uvjek od sreća hvala dobrom ocu Antiću.

Radoslava Kajčić

Popravljeni i obojeni prozori Vicepostulature

Nakon što je 2006. godine štovatelj Sluge Božjega i dobročinitelj Vicepostulature gosp. Stipe Barišić besplatno sa svojim radnicima uredio sve prostorije Vicepostulature o. Antića i to s vjerničkim uvjerenjem, kako zna često istaći: „Moramo i mi bar nešto učiniti za oca Antića jer je on sav iz ljubavi prema Bogu sve činio za sve nas!“, tako je i prošle godine (2007.) sa svojim radnicima u firmi sve prozore popravio (očistio svu trulež i staru popucanu boju), obojio ih uljenom bojom kao i sva vrata Vicepostulature izvana i unutra. Sve to gosp. Stipe Barišić, kako kaže, čini iz svoje žive vjere i ljubavi prema Sluzi Božjemu, sjećajući se svoga prvog i jedinog susreta kao mladić u prolazu između crkve i samostana s ocem fra Antonom Antićem koji ga – uvjeren je – u svemu njegovu životu prati iz neba svojim milostima. Vicepostulatura zahvaljuje gosp. Barišiću i neka Gospodin po Sluzi Božjemu uzvrati blagoslovom.

(A. V.)

Nove sličice na hrvatskom i francuskom jeziku

U našem smo glasilu DOA (br. 1/07.) objavili da je Vicepostulatura sluge Božjega o. Antića tiskala 25.000 novih sličica (originalne fotografije) s kratkim životopisom i molitvom za beatifikaciju i kanonizaciju kao i za primanje milosti po zagovoru Sluge Božjega. Budući da su sve sličice razdijeljene a novi štovatelji ne prestano traže, odlučimo se da ih također u 25.000 primjeraka nanovo na drugoj originalnoj fotografiji za štovatelje objavimo. A kako nam iz Francuske dolaze molbe i pozivi za sličice na francuskom jeziku za vjernike Francuze, a već smo dobili prijevod, tiskat ćemo sličice i za Francuze.

Time добри и вјерни Sluga Božji доиста постаје траžени светац и Заговорник за готово све народе Europe.

(A. V.)

Proslavljeni 37. obljetnica prijenosa tijela

Petnaesti prosinca 1970., kada su nakon 6 godina počivanja u grobu posmrtni i sveti tjelesni ostaci sluge Božjega o. Antića preneseni s Mirogoja u kriptu i svetište Majke Božje Lurdske u Zagrebu, ostaje trajno značajan, znakovit i blagoslovljen dan bezbrojnim štovateljima dobrog Sluge Božjega. Dok su mnogi od njegova sprovođa, 8. ožujka 1965. (čudesan i silno velik s velikim mnoštvom štovatelja iz svih krajev domovine), svakodnevno hodochastili s vjerom, molitvom i štovanjem njegova groba (cvijećem i svijećama), a mnogi su primali milosti, pomoći i čudesne znakove za molitve po njegovu zagovoru, dотле se nakon prijenosa njegova tijela u kriptu i svetište Majke Božje Lurdske njegovo pravo i vjerničko štovanje i svjedočenje nastavilo na svetom mjestu u crkvi, gdje se svakoga dana, posebno prvih četvrtaka u mjesecu, a oso-

bito za godišnjice smrti, okupljaju njegovi štovatelji na sv. mise i molitve njegovom nebeskom zagovoru.

Tako se spomen na prijenos tijela svake godine slavi 14. i 15. prosinca po sv. misama i propovijedima, kao što se je proslavila i 37. obljetnica, 14. i 15. prosinca 2007. godine. Makar je bilo zimsko vrijeme, snijeg na ulicama grada, ipak se lijep broj vjernika našao uz grob Sluge Božjega da posvjedoče svoju odanost, ljubav i štovanje Antićeve svetosti, moleći njegov zagovor po milostima koje on s neba šalje onima koji ga mole, prose i zazivaju za svoje potrebe, probleme i poteškoće. Proslavu ove 37. obljetnice uz sv. misu i propovijedi predvodili su dvojica subraće franjevaca iz samostana Majke Božje Lurdske: fra Marko Ntimac, samostanski vikar i kateheta u školi, i fra Slaven Milanović Litre, župnik u župi Gospe Lurdske; a obojica su u svojim homilijama bili nadahnuti izvanrednim karizmama i djelima ljubavi sluge Božjega oca Antića, na čemu im je iskreno zahvalio o. vicepostulator. Obje večeri 37. obljetnice završavale su i zajedničkom molitvom svih štovatelja pred svetim grobom za proglašenje blaženim dobrog oca fra Ante Antića.

(A. V.)

Dokumentacija biskupske kauze Sluge Božjega u Vicepostulaturi, pripremljen za Rim (8. svibnja 1995.)

UZ „ANTIĆEVO 2008.“

Svečani spomen 43. obljetnice sv. smrti o. Antića 1965. – 4. ožujka – 2008.

Kako se svake godine „Antićevo“ – dan svete smrti sluge Božjega o. fra Ante Antića ili njegov rođendan, prelazak za nebo, obilježava vjerničkim četverodnevnim slavlјem (trodnevnicom i spomenom sv. smrti): molitvom sv. krunice, sv. ispovijedima, sv. misom uz propovijedi (od 1. do 4. ožujka), tako ćemo i ovogodišnje „Antićevo 2008.“ proslaviti kod njegovih svetih i posmrtnih ostataka do njegova groba (sarkofaga) u crkvi i svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu; a nadamo se da će i mnogi župnici diljem Lijepe naše kao i naši hrvatski misionari u svijetu sa svojim vjernicima slaviti Antićev dies natalis – rođendan za nebo i moliti za njegovu što skoriju beatifikaciju – proglašenje blaženim i svetim, dok smo mi franjevcu u samostanu Majke Božje Lurdske, u kojem je dobri Ante Antić na glasu svetosti živio, djelovao i umro, češće posjećujemo i molimo na njegovu grobu ili u njegovoj siromašnoj sobici, stvarno i svjedoći smo brojnih i svakodnevnih štovatelja i na grobu i u sobici Sluge Božjega, i to ne samo iz Zagreba ili okolice već i iz najudaljenijih krajeva Hrvatske kao i preko njezinih granica k Sluzi Božjem dolaze, mole mu se njegovu nebeskom zagovoru za svekolike potrebe zdravlja duše i tijela, preporučuju se za djecu, mlade, sretan brak i život u obitelji, u teškoćama i krizama života.

A Sluga Božji, kao da mu je Gospodin i u svojoj nebeskoj slavi dao isti poziv koji je Antić

Mnoštvo štovatelja oca Antića svake godine po svetoj Misi u prigodi „Antićeva“ slave dan njegova prelaza u nebo

imao i ovdje na zemljni – u svijetu, svima po Isusu, s Isusom i u Isusu pruža i dijeli Božje milosti, pomoći, utjehe, ohrabrenja, najsvetije savjete, pa čak i čudesna djela ozdravljenja... o čemu će i naša Katolička crkva po Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih u Rimu, nakon završetka treće faze (posljednje) Antićeve kauze, dati svoje vjerodostojno uvjerenje o čudu po zagovoru Sluge Božjega koje se i posebnom tiskanom knjigom obznađuje, a potom se očekuje konačni sud Crkve s dekretom Svetoga Oca. No, koliko se već dosta vilo Svetoj Kongregaciji čudesnih pravih ozdravljenja po zagovoru sluge Božjega oca Antića moglo bi se pred Crkvom otvoriti odmah do petnaestak novih kauza o čudima po Antinu zagovoru, ali to Crkva ne traži dok se ne završi kauza o ovom čudu.

Stoga za ovogodišnje „Antićevo '08.“ – makar su radni dani – budimo istinski štovatelji našega uskoro novog blaženika i kao Antićevi štovatelji, a i odani

sinovi i kćeri Crkve, molimo se nebeskom zagovoru Sluge Božjega, da u ovim iskvarenim i opakim vremenima nove globalizacije i sekularizacije koja prijeti i Crkvi i vjeri i našem kršćanskom svjetonazoru, naš uskoro blaženik i svetac moli za sve nas, za tolike potrebe Crkve, naroda i domovine.

Za takvo blagoslovljeno, spasonosno i uspješno „Antićevo '08.“, pokušajmo si da sebi i svojima omogućimo i pronađemo bar najkraće vrijeme da možemo strpljivo ovih dana kod svetih tjelesnih ostataka Sluge Božjega ostati u tišini i ispitu svoje savjesti za skrušenu i svetu isповijed – sakrament oproštenja, koji je dobri otac Antić svakodnevno za sebe činio i bezbrojnim svojim penitentim sva-kodnevno dijelio kao apostol Božjeg milosrđa.

Kod „Antićevo '08.“ doista, ne zaboravimo želje naše sv. Crkve!

Vicepostulator
Fra Vladimir Tadić

PROGRAM ZA „ANTIĆEVO 2008.“ u crkvi i svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu od 1. do 4. ožujka 2008.

Trodnevница

SUBOTA 1. ožujka 2008. u 19 sati:

sv. misa i propovijed „Svetost korizme - mi i sluga Božji o. Antić“;
predvodi fra Vladimir Tadić, vicepostulator

NEDJELJA 2. ožujka u 19 sati:

sv. misa i propovijed „Iskustvo Boga kod oca Antića i naše iskustvo“;
predvodi fra Petar Runje, TOR (Ogulin), gvardijan i kapelan bolnice

PONEDJELJAK 3. ožujka u 19 sati:

sv. misa i propovijed „Božji blagoslovi i blagoslovi o. Antića“;
predvodi dr. fra Domagoj Runje, magistar franjevačkih bogoslova u Splitu

SVEČANI SPOMEN SVETE SMRTI SLUGE BOŽJEGA OCA A. ANTIĆA

UTORAK 4. ožujka 2008. u 19 sati:

koncelebrirana sv. misa i propovijed; predvodi preuzv. nadbiskup mons. dr. Nikola Eterović, glavni tajnik Biskupske sinode u Rimu, naslovni nadbiskup drevne Siscije (Siska) i član Kongregacije za biskupe

Neka nam svima dragi Bog dade milosti i zdravlja duši i tijelu da u poslu Crkve i mi budemo revni u vjeri i molitvi poput Sluge Božjega za dostojan i uzvišen kršćanski život i svjetonazor u ovom jako ne definiranom vremenu za dostojanstvo i život čovjeka, obitelji, društva. To je poziv i poruka „Antićeva 2008.“!

KROZ SVEČANOSTI „ANTIĆEVA 2008.“ VJERNICIMA PRIGODA ZA SV. ISPOVIJEDI!
POSLIJE SV. MISE MOLITVA PRED GROBOM SLUGE BOŽJEGA!

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE I TROŠKOVI BEATIFIKACIJE

Marijana ..., Zagreb – 200,00 kn; ob. M. Denona, Zagreb – 500,00 kn; fra Ivan Vidović, Rosenheim – 600 €; Jure Krištić, Bad Aibling – 50 €; Miroslava Jakobović, Zagreb – 100,00 kn; Marija Mihatov, Zagreb – 100,00 kn; ob. Ankica i Z. Milić, Šibenik – 100,00 kn; fra Nikola Ćurčija, Šibenik – 200 €; fra Božo Ćurčija, Konjevrate – 50 €; Maša Puljiz, Imotski – 200,00 kn; Anica Žerjav, Zagreb – 100,00 kn; Anica i Slavica Žerjav, Zagreb – 100 €; Božica Deželin, Rab – 200,00 kn; Marija Jadreško, Metković – 100,00 kn; ob. Mira i D. Tomas, Ploče – 200,00 kn; Anica Dorčić, Baška – 150,00 kn; Marija Koncul, Metković – 50,00 kn; Anka Joković, Split – 250,00 kn; Kristina Domjanić, Zagreb – 150,00 kn; Katica Osredečki, Zagreb – 200,00 kn; Ana Matanić, Rogaska Slatina – 100,00 kn; Anka Bogdanović, Komiža – 50,00 kn; Mira Ravlić, Makarska – 100,00 kn; fra Vinko Prlić, Staševica – 200,00 kn; fra Ante Anić, Gradac n/M – 350 € i 500,00 kn; Ante Gojević, Zagreb – 80,00 kn; Bona Vrdoljak-Colo, Zagreb – 600,00 kn; Danka Jurišić, Baška Voda – 100,00 kn; Jasna Gjenero, Dubrovnik – 50,00 kn; Ana Dragojević, Dubrovnik – 50,00 kn; Ždenka Tomašković, Zagreb – 50,00 kn; čč. ss. sv. Benedikta, Hvar – 200,00 kn; Slavka Petrić, Dubrovnik – 100,00 kn; Marija Tadić, Žrnovica – 50,00 kn; fra Nediljko Tabak, Ugljane – 500,00 kn; Neda Orosz, Imotski – 100,00 kn; Matilda Kovačević, Ploče – 90,00 kn; fra Marinko Vukman, Sindelfingen – 200 €; Divna Bolanča, Australija – 200 austr. dolara i 200,00 kn; Drago Čosić, Zagreb – 100,00 kn; s. Anuncijata Klapež, Split – 100,00 kn; Darinka K. Kranjčević, Skrad – 50,00 kn.

150. Obljetnicu ukazanja Marije u Lurd (1858.-2008.) slavit će ovu 2008. mjesec Gospine djece diljem svijeta u vjeri i ljubavi:

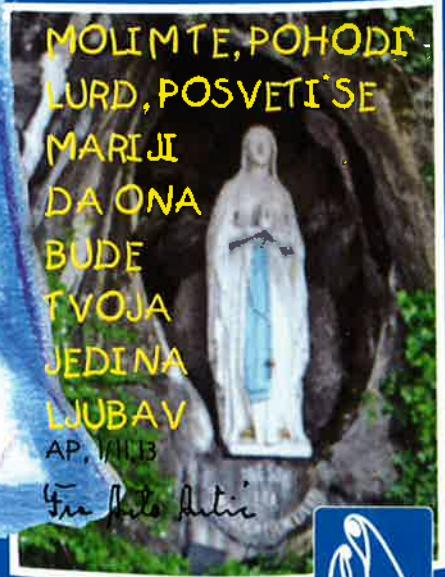

Svojim hodočašćima - potpunim oprostom - po sakramentima - slavljenim euharistije - vođeni Duhom Svetim pred Bezgrešnom »što povjerova da će se ispuniti...« (Lk 1,45) i

150. Obljetnicu ukazanja Marije u Lurd (1858.-2008.) slavit će 2008. mjesec Gospine djece diljem svijeta u vjeri i ljubavi:

Koja s neba siđe u Lurd na obraćenje spas svih grešnika i odmetnika, dok joj cijela zemlja kliče himnu:
SRED TE SE PEĆINE...
AVE, AVE, AVE
MARIA – ZDRAVO...
MARIJO...

Svetišta Majke Božje Lurdske u Hrvata:
Zagreb, Rijeka, Dubrovnik, Osijek, Veprić i brojne župne crkve

